

COLEGIUL
ION STANCU DĂCĂNIEȘI LOCA

LOGARITM

Performanță și excelență

Numărul 1
Anul Școlar 2024-2025

COLEGIUL NAȚIONAL
"CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
Bd. C.D. Loga, Nr. 37, 300020, Timișoara, Timiș
Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094
CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

MINISTERUL EDUCAȚIEI

Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara

Sursa fotografiei: Caius Scaueriu

CUPRINS

<i>Editorial. Revista „Logaritm”</i>	6
<i>Cronica școlii. Colegiul Național „C. D. Loga”</i>	8
<i>Cronologie istorică. Timișoara</i>	14
 <i>Fire narrative</i>	 17
<i>Aventurile lui Marti în spațiu</i>	18
<i>Comoara vieții</i>	23
<i>La vreme de carnaval</i>	24
 <i>Reflecții lirice</i>	 27
<i>Prietenie</i>	28
<i>By Fathoming Eternity</i>	31
<i>Schimbarea</i>	32
 <i>Eseuri</i>	 34
<i>Cum să nu uiți: un ghid în 5 pași</i>	36
<i>10 curiozități despre Primul Război Mondial</i>	40
<i>„Sindromul Timișoara” sau despre puterea dezinformării unei întregi națiuni</i>	43

Despre și pentru logani 47

Clubul de robotică „CyberMoon” 48

Clubul de robotică „Meeral” 50

Clubul de dezbateri „Chrome Debate Society” 52

Clubul de ecologie „Semper Natura” 54

Clubul de film „C. D. Loga” 56

Clubul de podcast „Minți la Loga” 58

Logani pentru viață 62

Expoziția „Brâncuși” 66

BETA - Bienala timișoreană pentru arhitectură 68

Performanțe școlare și extrașcolare 72

De vorbă în spirit logan 75

Interviu cu artistul Dan Bittman 76

Interviu cu eleva Herzer Madelyn 78

Interviu cu absolventul Urdeș Andrei Justin 80

Colectivul de redacție 82

Editorial

~ aspecte introductive ~

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” își desfășoară activitatea pedagogică de mai bine de un secol, ocupând întotdeauna un loc în rândul celor mai de prestigiu școli din partea de vest a României. Cu ajutorul cadrelor didactice extrem de devotate profesiei lor, elevii reușesc în fiecare an să exceleze în nenumărate domenii, obținând o mulțime de premii la concursurile și olimpiadele care se organizează atât la nivel local, cât și la un nivel mai înalt precum fazele naționale sau internaționale.

Totuși, în afară de competițiile care au un caracter educațional și care au la bază materiile clasice care se studiază în școli, „loganii” își lasă amprenta deopotrivă pe multe alte proiecte și activități care au un caracter extrașcolar. Astfel, școala noastră găzduiește peste 10 cluburi și echipe de elevi axate pe diverse domenii culturale, cum ar fi cinematografia, fotografia, robotica, literatura, sportul și multe altele. O altă preocupare a „loganilor” este reprezentată de activități de voluntariat în cadrul a diferite organizații și asociații care le oferă aceste oportunități.

În cadrul Colegiului Național „C. D. Loga” se organizează anual proiecte, spectacole, expoziții sau târguri spre folosul elevilor, având la bază intenția și dedicarea conducerii școlii, cadrelor didactice și chiar a elevilor înșiși. Acestea acoperă o gamă extrem de largă de domenii, precum teatrul, arta, istoria, politica, literatura și multe altele, dezvăluind un caracter extrem de dinamic și diversificat pe care îl promovează viitorilor absolvenți.

Revista „Logaritm” își rezervă intenția de a promova o comunicare mai directă cu membrii acestei școli și de a face posibilă transmiterea unor informații de interes general într-un singur loc. Ea are drept scop publicarea creațiilor literare și artistice ale elevilor și cadrelor didactice, de a prezenta frânturi din activitățile extrașcolare întreprinse de aceștia, de a pune în discuție evenimente culturale care se desfășoară în Timișoara și pentru care elevii ar putea prezenta interes și, nu în ultimul rând, de a arăta rezultatele care vorbesc despre „performanța și excelența” promovate de această unitate de învățământ. Cu alte cuvinte, „Logaritm” este oglinda școlii noastre care reflectă cu fidelitate aspectul moral, cultural sau educațional și valorile pe care le promovează aceasta.

Vă invităm să descoperiți imediat după articolele introductive un capitol provocator, care vă va transporta cu gândul prin împrejurimi feerice, adevărate lumi de basm zidite de mințile creative ale „loganilor”. Este vorba despre capitolul destinat scrierii în proză, unde elevii propun spre publicare lucrări originale în care firul narativ urmărește parcursul efemer al vieților unor personaje, filtrul gândirii capturat în momentul în care se încearcă răspunsul la întrebări existențiale sau descrieri care vă vor pune la încercare imaginația.

Veți trece apoi într-o ramură a revistei ușor diferită ca aspect, dar asemănătoare în profunzime. Capitolul destinat scrierilor lirice surprinde stiluri extrem de diverse de redactare, unele adoptând stilul clasic - dominat de rime, măsură calculată, ritm și alte elemente de

versificație bine definite și conturate - și altele preluând aspecte din arta modernă, unde unele reguli amintite anterior sunt omise și înlocuite cu frumusețea noului. Versurile sunt provocatoare și abordează fel de fel de teme, acoperind o arie vastă de idei ce sunt mărturisite de autorii „logani”.

Următorul capitol provoacă nu doar memoria cititorilor, ci și puterea de înțelegere a unor lucruri care reprezintă aspecte din trecut ce au dăinuit și s-au manifestat pretutindeni în orașul nostru. Acest capitol urmărește tradițiile și obiceiurile din trecut, realitățile istorice și politice care au influențat Timișoara și Banatul într-o măsură sau alta, dar și monumente care însuflețesc și astăzi momente remarcabile petrecute cu decenii sau secole în urmă. Este un domeniu care contribuie semnificativ la înțelegerea rezultatului care se răsfrânge asupra prezentului și reprezintă un exemplu după care ar trebui să ne ghidăm și pe baza căruia să fie influențate deciziile din ziua de astăzi.

Cum altfel să promoveze o revistă diversitatea și să publice materiale de interes pentru elevii școlii fără a avea o secțiune destinată activităților extrașcolare? Drept pentru care, al patrulea capitol include prezentarea unor evenimente organizate de „logani” sau evenimente publice din Timișoara care au promovat diferite arii curriculare și culturale de interes pentru ei și pentru ceilalți cetățeni.

Articolul final vizează performanțele și reușitele elevilor din Colegiul Național „C. D. Loga” în cadrul olimpiadelor și altor competiții care au la bază materiile din programa școlară și extrașcolară. De specificat este faptul că articolul conține numai rezultatele de la etapele naționale și internaționale, dat fiind numărul lăudabil de elevi cu rezultate excepționale la celelalte etape cu un caracter local sau regional. Totuși, ținem să felicităm toți elevii care au obținut astfel de reușite și îi încurajăm să valorifice cât mai multe ocazii care le-ar putea aduce o șansă în plus spre rezultate remarcabile.

Ultimul capitol înfățișează discuții avute cu profesori din școala noastră, absolvenți ai liceului care au ceva de spus viitorilor absolvenți și chiar celebriități care și-au lăsat amprenta asupra orașului și asupra noastră, cetățenilor. Mereu poate ne-am întrebat „Ce preocupări au dascălii noștri?”, „Ce i-a determinat să ajungă unde sunt acum?”, „Ce îi definește ca persoane?” și multe alte întrebări care depășesc sfera profesională în care suntem prinși și cu care suntem obișnuiți cu toții. Acest capitol vine în ajutor, oferind răspunsuri la întrebări pe care poate nu am avea ocazia să le punem într-un context formal. Este important să ne cunoaștem reciproc pentru o mai bună funcționare a sistemului. Totodată, poate unii dintre noi nu știm ce oameni celebri sau absolvenți realizați au studiat în băncile școlii noastre, dar în acest capitol se va găsi răspunsul și chiar mai mult, poate vom primi sfaturi sau ni se vor împărtăși experiențe remarcabile dintr-o perioadă de mult trecută, ajutând la crearea unei viziuni unice asupra școlii noastre în comparație cu prezentul.

Dorim să mulțumim tuturor persoanelor care ne-au ajutat în realizarea Revistei „Logarithm” și care au asigurat un drum lin a acesteia către inimile fiecărui „logan”. Împreună suntem *Loga*!

De la Gimnaziul Maghiar Regal Superior de Stat la Colegiul Național „C.D Loga”

Cronica școlii - Partea I

Prof. Milin Tihomir

27 decembrie 1860 - împăratul Franz Joseph I decide anexarea Banatului la Ungaria, situație care a nemulțumit etniile existente aici, însă perioada care a urmat a fost una înfloritoare din punct de vedere economic.

9 martie 1885 – își începe mandatul de Primar al Timișoarei dr. Telbisz Károly, absolvent al Facultății de Drept din Budapesta și doctor în drept administrativ al Universității din Viena. Avea doar 31 de ani. Sub administrația sa longevivă (29 de ani!) prinde contur Timișoara modernă. Se pun bazele infrastructurii (poduri, drumuri); se construiesc numeroase clădiri cu caracter administrativ, socio-cultural sau umanitar. A susținut și construcția lăcașelor de cult, precum Sinagoga din Fabric sau Biserica Millenium. A dezvoltat industria și a introdus primele tramvaie propulsate de curentul electric. A acordat o mare atenție dezvoltării învățământului.

10 februarie 1895 – consiliul orașenesc adresează guvernului de la Budapesta o solicitare de înființare la Timișoara a unui nou gimnaziu superior de stat, altul decât cel piarist, devenit între timp neîncăpător pentru o populație școlară aflată în continuă creștere.

18 februarie 1896 - în Parlamentul de la Budapesta, ministrul cultelor și al instrucțiunii publice, Gyula Wlassics, anunță că a început o mișcare pentru înființarea unui gimnaziu superior de stat, promițând întregul său sprijin.

16 mai 1896 - primul ministru face demersurile pentru cuprinderea cheltuielilor necesare construirii noului gimnaziu din Timișoara în proiectul de buget pe anul 1897.

12 iunie 1896 - ministrul Wlassics solicită conducerii orașului să accepte să pună la dispoziție terenul pentru noul imobil și să indice suma cu care poate contribui la edificarea și la întreținerea lui.

25 iunie 1896 - orașul stabilește că se angajează să ofere terenul și o sumă de 50.000 forinți, reprezentând limita maximă a puterii sale de contributivitate.

14 decembrie 1896 - conducerea orașului s-a angajat să pună la dispoziție, până la ridicarea noii clădiri, un sediu temporar pentru clasele gimnaziale inferioare ce se vor constitui începând cu 1 septembrie 1897.

15 mai 1897 – sosește la Timișoara arhitectul Ignác Alpár, însărcinat să aleagă terenul pe care să fie ridicat un palat școlar care să adăpostească ulterior noul gimnaziu. Ca loc de construcție se stabilește un teren proaspăt defortificat, în suprafață de 2.400 stânjeni pătrați, situat în apropierea Cazarmei Transilvania, aflat în proprietatea erariului militar (autorităților militare ale orașului).

1 august 1897 - între administrația orașului și guvernul de la Budapesta e semnat contractul cu privire la înființarea Gimnaziului Maghiar Regal Superior de Stat.

16 august 1897 - ministrul cultelor și instrucțiunii publice emite un ordin prin care acceptă ca teren de construcție spațiul propus de către conducerea orașului, cu condiția răscumpărării acestuia de la erariul militar și după relocarea, menționată în proiect, a șinelor de cale ferată ale liniei Timișoara - Orșova. Pentru a îndeplini această condiție, a cărei rezolvare implica timp, bani și un imens efort, conducerea orașului se adresează Excelenței Sale Imperiale și Regale Apostolice, care îi va soluționa favorabil cererea.

1 septembrie 1897 – începe înscrierea elevilor. În lipsa unui local propriu, cursurile gimnaziului se vor desfășura în trei săli de clasă la etajul al doilea al Școlii Primare (comunale) din centru (actualul sediu al Facultății de Chimie, din imediata vecinătate a Liceului Tehnologic I. C. Brăteanu). Majoritatea elevilor înscriși au fost vorbitori de limbă maghiară. Totuși, lipsa cunoștințelor cerute și stăpânirea slabă a limbii de stat i-a determinat pe câțiva să se întoarcă în Școala Normală (actualul Liceu Teoretic J. L. Calderon). Foarte mulți elevi au provenit din familii sărace. Din acest motiv, în ciuda eforturilor depuse, 14 copii au abandonat studiile.

9 septembrie 1897 – noul gimnaziu superior de stat își începe activitatea sub conducerea directo-rului (suplinitor) dr. Bertalan Schönvitzky, profesor de filosofie transferat de la un liceu din Košice.

3 octombrie 1897 – are loc deschiderea festivă a școlii nou-înființate. Au fost prezenți: primarul orașului, dr. Telbisz Károly, prefectul, judecători, înalți prelați reprezentând toate confesiunile Timișoarei, directorii tuturor școlilor din localitate, inspectorii școlari, ingineri, ziariști etc. De față se afla întregul corp profesoral și cei 65 de elevi înscriși.

1898 - ministerul instrucțiunii publice promite că va asigura din buget banii pentru construirea clădirii și va începe edificarea ei în anul 1900, dacă orașul va construi în cursul anului 1899 un drum de acces de 16 m lățime, cu carosabil pietruit, pentru a asigura accesul la clădiri (Gimnaziul Superior, Școala Superioară de Fete) și pentru circulație în general. Greutățile însă nu au conținut. Ministerul de Război s-a arătat foarte nemulțumit de prețul de 1 forint oferit pentru metrul pătrat al

terenului obținut în urma demolărilor și a urcat suma la 5 forinți. Orașul, care și așa făcuse foarte multe investiții, nu își putea permite acest preț de cinci ori mai mare decât prețul inițial.

martie 1899 - școala își suspendă cursurile din cauza epidemiilor care făceau ca zilnic să absenteze între 25 și 30 de elevi.

anul școlar 1900-1901 – urmare a tergiversării tratativelor pentru obținerea terenului, din cauza încăpățânării armatei de a obține foloase materiale cât mai mari și din cauza lipsa fondurilor financiare ale primăriei orașului, se întârzie demararea lucrărilor constructive. Gimnaziul a rămas în continuare să funcționeze în clădirea Școlii Comunale, ocupând întregul etaj II și o aripă a etajului I.

15 iunie 1901 - oficialitățile cedează terenul conducerii orașului și astfel pot începe lucrările. Arhitectul Ignác Alpár își asumă edificarea noului palat școlar până în vara lui 1903.

25 martie 1902 – se finalizează lucrările de mutare a șinelor de cale ferată, aflate în imediata vecinătate a terenului destinat construirii școlii.

6 aprilie 1902 - începe construirea clădirii Gimnaziului Maghiar Regal Superior de Stat, pe terenul dintre Cazarma Transilvania și păduricea (parcul) Franz Joseph (actualul Parc al Copiilor). Planurile clădirii au fost executate de arhitectul Ignác Alpár, iar lucrările efective au fost făcute de meșterul-constructor János Kassai, sub supravegherea inginerului șef orășenesc Ákos Kovács.

la finele anului 1902 - clădirea este edificată și acoperită cu țiglă în formă de solzi de pește.

iulie 1903 se realizează finisajele interioare; clădirea este finalizată și predată autorităților locale.

septembrie 1903 - după șase ani petrecuți în clădirea Școlii Comunale Primare, Gimnaziul Superior Regal de Stat își începe cursurile în noul edificiu, numărând opt clase și având o populație școlară de aproximativ 400 de elevi. Dotările noului spațiu de învățământ sunt de excepție: laboratoare pentru aproape fiecare disciplină de studiu, mai multe biblioteci, un muzeu de științe naturale (cu păsări și animale împăiate; colecții de fluturi și de minerale), o spațioasă sală de gimnastică cu tot echipamentul aferent. La parterul clădirii, în partea stângă a intrării, era amenajată locuința privată a directorului. Clasele mari sunt găzduite la etajul II. Laboratorul pentru științele naturii (chimie, mineralogie, fizică) a fost plasat la etajul I. El se afla în vecinătatea cancelariei și a unei săli de curs, fiind conceput sub formă de amfiteatru. La același etaj s-a organizat și biblioteca profesorală cu cca. 2500 de volume. Pe pereții coridoarelor au fost expuse cele mai noi reproduceri de artă destinate elevilor, reproduceri istorice și diferite hărți. Vis-à-vis de intrare, parcurgând un coridor acoperit se ajungea în sala de gimnastică, prevăzută cu galerie și dotată cu instrumente foarte moderne. Școala – din păcate – nu dispunea de un internat propriu, copiii au fost plasați în internatele altor instituții, dar și la gazde particulare care le ofereau și masă.

iunie 1907 – gimnaziul sărbătorește un deceniu de la înființare. În discursul său, directorul a enumerat realizările din acest deceniu. De la doi profesori și o clasă s-a ajuns la un corp profesoral de 19 persoane titulare, la 11 clase, la o clădire monumentală și funcțională. Gimnaziul Superior

dispune de un fond de ajutorare de 4.000 de coroane – din care anual s-au utilizat ca ajutoare 600 coroane – și are alte patru fundații pentru sprijinirea materială a elevilor. Are un foarte modern Cerc de autoinstruire școlară cu multe profiluri, Cerc de stenografie, Cerc de muzică, orchestră, cor și cor bisericesc.

1910-1911 - din acest an școlar, printre cursurile facultative a apărut și tir-ul. S-au organizat trageri militare cu pușca din diferite poziții doar pentru elevii din clasele a VII-a și a VIII-a. Echipamentul militar a sosit din partea Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, precum și a Ministerului de Interne. Conducătorul cursurilor a fost căpitanul Bronislav Nossek, ajutat de cinci subofițeri din garnizoana Timișoarei. Cursurile s-au încheiat cu un concurs ținut la poligonul militar din Pădurea Verde în prezența unui public numeros. În cursul anului, pentru doritori, unul dintre profesorii Școlii de Cadeți din Timișoara a ținut lecții de scrimă.

1912-1913 – sala de gimnastică intră în renovare. Din cauza îmbolnăvirii directorului Bertalan Schönvitzky, aflat timp de patru luni în concediu medical, conducerea e preluată de către directorul adjunct, prof Janos Réday.

iulie 1913 - la cererea proprie, directorul dr. Bertalan Schönvitzky a fost trecut în pensie temporară.

14 iulie 1914 – se stinge din viață, la vârsta de 59 de ani, primarul Telbisz Károly, decorat cu Crucea Ordinului Împăratului Franz Joseph I în grad de cavaler.

28 iulie 1914 – izbucnește Primul Război Mondial.

1914 - directorul Réday e chemat la arme. Conducerea școlii e preluată de către Jenő Haller (profesor de matematică-fizică și tehnologie, preot, cu o activitate de 15 ani la catedră), care, bolnav fiind, moare la scurt timp. Îi succede în funcție pentru o perioadă de câteva luni dr. Károly Kovács. În urma mobilizării generale, șapte dintre profesori au fost luați de la catedră și trimiși în diferite formațiuni militare.

4 august 1914 - printr-o telegramă a Direcțiunii Superioare a Districtul Școlar Oradea, conducerea școlii e informată că imobilul în care funcționează Gimnaziul Superior din Timișoara a fost predat armatei maghiare, urmând a fi amenajate aici dormitoare pentru trupele aflate în trecere. În a doua parte a lunii august, dormitoarele sunt transformate în saloane de spital militar. Douăzeci și cinci de săli de clasă au fost transformate în saloane (cu 269 de paturi), iar în trei spații mari de pivniță au fost încropite bucătării.

septembrie 1914 - elevii gimnaziului sunt mutați în internatul Uniunii Învățătorilor din Ungaria de Sud, unde s-a refăcut sistemul de iluminat și au fost reconfigurate spațiile pentru a servi drept clase. Doi dintre elevii claselor mai mari s-au înrolat voluntar în armată; profesorii s-au străduit să oprească plecarea pe front din prea mult entuziasm a altor copii de 14 -15 ani.

mai 1915 – din cauza lipsei de cadre didactice, directorul Gimnaziului, prof. János Réday, pe front fiind, este scutit de serviciul militar și se reîntoarce la catedră.

13 iulie 1915 - prof. János Réday este numit director titular al Gimnaziului Superior. Profesorii suplinitori au primit statut de profesori titulari, rezolvându-se astfel, în parte, lipsa de cadre. Anul școlar a ținut între 6 septembrie 1915 - 20 mai 1916.

Prin Ordinul nr. 101.696 V./1915 al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice Gimnaziul Superior din Timișoara a fost desemnat ca școală experimentală pentru educarea tineretului școlilor medii în vederea pregătirii pentru serviciul militar. Au participat elevi ai claselor a VI-a, a VII-a și a VIII-a, în total 120 de copii. Pregătirea practică a avut loc pe terenul de instruire militară, în zilele foarte reci de iarnă (ianuarie). Li s-au predat cunoștințe teoretice, iar în primăvară cunoștințe medicale primare. La finalul cursului elevii au făcut mai multe aplicații (mers pe jos cca. 10 km, iarna și 28-30 km, primăvara).

octombrie 1915 - clădirea trece din stăpânirea armatei maghiare în stăpânirea armatei imperiale germane, până în 17 februarie 1916. În acest timp aici a funcționat spitalul militar pentru tratarea soldaților bolnavi sau răniți. Sala 18 de la etajul I și sala profesorală au fost transformate în săli de operație.

6 octombrie 1915 – activitatea didactică se desfășoară în clădirea Palatului Dicasterial, care va fi folosită și de către elevii Școlii Reale Superioare (actualul Liceu Teoretic N. Lenau). Programul școlar era gândit astfel încât elevii să aibă cursuri trei zile înainte de masă și trei după-amiaza. Date fiind circumstanțele frontului, mulți dintre aceștia au fost cooptați în acțiuni caritabile.

aprilie 1916 – armata germană părăsește clădirea Gimnaziului Maghiar Regal Superior de Stat, iar aceasta e preluată de Garnizoana Cezaro-Crăiască nr. 21. Pentru o scurtă perioadă de timp, clădirea e sigilată, apoi va găzdui un spital militar: la etajul I se amenajează o secție de interne și de nefrologie (cu 200 de paturi), iar la etajul al II-lea se improvizează o secție de boli nervoase. Clădirea suferă deteriorări considerabile.

1917-1918 – procesul didactic continuă în clădirea Dicasterialului, la etajul I. Deoarece lipseau condițiile minimale pentru întreținerea igienei, conducerea a făcut, fără succes, repetate petiții, atât către forurile civile cât și către cele militare, pentru a-i fi restituită clădirea școlii. Procesul de învățământ a fost grav afectat. S-a renunțat la orele de muzică și canto, la cercurile de literatură, de stenografie și de gimnastică. Din lipsa spațiului nu s-a putut organiza nici măcar o serbare.

31 octombrie 1918 - conducătorii maghiari și germani din regiune au proclamat Republica Autonomă Bănățeană în cadrul Ungariei, sub conducerea lui Otto Roth și a lt.-col. Albert Bartha. Ambii comisari s-au declarat pregătiți să acționeze în folosul tuturor „popoarelor” din Banat. A luat ființă un Consiliu Popular Bănățean, susținut de Consiliul Popular Maghiar din Budapesta, la care au fost invitați germanii, ungurii, sârbii și românii să își delege reprezentanți. Această manevră era menită să conserve integritatea Ungariei și să prevină ocuparea Banatului de către armata sârbă, care se pregătea să treacă Dunărea.

9 octombrie 1918 - autoritățile locale suspendă cursurile școlare pentru o durată de două săptămâni, din cauza izbucnirii bolilor contagioase în oraș (gripa spaniolă făcea ravagii în rândul populației). Pe fondul unei nesiguranțe generale privind mersul frontului, se prelungește vacanța elevilor. Noul an școlar a început abia în 26 noiembrie 1918.

noiembrie 1918 - în urma capitulării, „clădirea Gimnaziului a fost eliberată de militari”. În baza unei Convenții Militare semnate la Belgrad, armata maghiară trebuia retrasă la nord de râul Mureș. Teritoriul evacuat trebuia ocupat de forțele aliate. Pe acest temei, unitățile militare sârbe intră în Banat și la 14 noiembrie 1918 ocupă Timișoara. Comandamentul sârb preia administrația militară, dizolvă Gărzile naționale, iar mai târziu preia și administrația civilă.

decembrie 1918 – intră în Timișoara primele unități militare franceze

7 ianuarie 1919 – demarează lucrări de reamenajare a clădirii școlii, pentru a i se reda funcționalitatea. Se reiau cursurile, dar, din cauza frigului, a lipsei lemnului de foc, se decide curând suspendarea lor până pe 2 februarie 1919.

sfârșitul lunii ianuarie 1919 - autoritățile militare franceze, cantonate în Banat, primesc ordinul de a înlocui trupele sârbe.

aprilie 1919 - activitatea școlară este din nou sistată din cauza unor infecții generate de bacteriile infiltrate în tencuiala pereților de pe vremea în care aici funcționase spitalul militar. Se întreprind în paralel și lucrări de reparații, dar superficiale, din cauza lipsei fondurilor.

28 iunie – 3 august 1919 - unitățile militare sârbe părăsesc Timișoara

vara lui 1919 - deși situația politică a Banatului era confuză, conducerea școlii anunță totuși organizarea de înscrieri pentru anul școlar 1919-1920.

(va urma)

TIMIȘOARA

Trecut, și...

1718 - atestarea celei mai vechi fabrici de bere din România;

1718 - deschiderea primei școli elementare din Cetate, prima din România;

1728 - începutul canalizării Begăi, primul canal navigabil din România;

1745 - construcția spitalului municipal, primul din România (cu 24 de ani înaintea Vienei și cu 34 de ani înaintea Budapestei);

1753 - Timișoara, oraș cu stagiune teatrală permanentă (al treilea oraș din monarhia habsburgică, după Viena și Budapesta);

1760 - primul oraș al monarhiei cu străzile iluminate cu lămpi;

1771 - editarea primului ziar din România și totodată primul ziar german din sud-estul Europei: "Temeswarer Nachrichten";

1815 - biblioteca lui Josef Klapka, prima bibliotecă publică de împrumut din imperiul habsburgic, din regatul Ungariei și din teritoriile românești;

1819 - pentru prima dată în Europa Centrală, la Timișoara se administrează vaccinul antivariolic;

1823 - la Timișoara, Bolyai Janos anunță descoperirea primei geometrii neeuclidiene din lume;

1847 - în curtea fabricii de bere are loc primul concert în afara Vienei al lui Johann Strauss, fiul;

1855 - primul oraș al monarhiei habsburgice cu străzile iluminate cu gaz;

1884 - primul oraș de pe continentul european cu străzile iluminate electric, cu 731 de lămpi; 1886 - prima stație de salvare din Ungaria și România;

1895 - prima stradă asfaltată din România;

1899 - primul tramvai electric din România;

1938 - premieră mondială, prima mașină de sudat șine de cale ferată și tramvai, invenție a prof. Corneliu Micloși;

1953 - singurul oraș european cu trei teatre de stat în română, maghiară și germană;

1969 - prof. dr. Ghermănescu publică primul tratat enciclopedic de ecuații funcționale din lume;

...prezent

1989 - primul oraș liber de comunism din România;

1992 - primele intervenții chirurgicale la paroscopice în ginecologie și primele operații plastice mamare cu proteza (colaborare cu Clinica de Ginecologie, Heidelberg);

1993 - prima histerectomie totală pe cale la paroscopică (colaborare cu Clinica din Kiel);

1995 - realizarea fertilizării in vitro și a embriotransferului

uman în România; înființarea primului Centru de Laparoscopie, Chirurgie la paroscopică și Fertilizare in vitro, Timișoara;

1996 - nașterea primului copil conceput in vitro, în România și realizarea primului copil prin embriotransfer la mama purtătoare, realizată de echipa profesorului Ioan Munteanu;

2000 - primul oraș din România cu o strategie de dezvoltare economico-socială, elaborată de Primăria Timișoara;

2001 - prima rețea de infochioscuri din România, realizată de Primăria Timișoara; 2001 prima operație pe inimă, cu laser, din România;

Sursele imaginilor:

<https://peterlengyel.wordpress.com/2022/01/04/timisoara-in-imagini-vechi/>

<https://timisoara2023.eu/ro/>

Text preluat din Broșura organizatorică a Concursului Național de Comunicări Științifice ale Elevilor din Clasele Liceale - Geografie, Timișoara, 10-13 iulie 2024

Fire narrative

Aventurile lui Marti în spațiu

Vastag Ingrid, clasa a V-a A

Era o seară călduroasă de august. Marti îi ceruse voie din nou mamei sale să meargă în poienița din inima măreței păduri. De când prietena lui, înțeleapta bufniță Insomnița, îl anunțase că se apropie perioada Perseidelor, ursulețul aștepta nerăbdător să vadă ploaia de stele pe bolta cerească.

De când se născuse, Marti era fascinat de tot ce se petrecea pe cerul nopții: de strălucitoarea lună, de licăritul stelelor, dar și de dansul norilor din timpul zilelor ploioase și nu de puține ori se pierdea în albastrul cerului. Mama lui îl certa adesea pentru că, în loc să o ajute cu treburile din bârlog, el petrecea ore întregi admirând norii, dându-le chipuri diverse -

vedea în ei numeroși iepurași, mistreți, broscuțe, veverițe, vulpi, fluturași, flori, faguri, mure și câte și mai câte. Cel mai mult îi plăcea când norii luau forma dragonilor pe care el îi îndrăgea atât de mult după ce îi descoperise în cărțile pe care i le citea seară de seară bunica Ica-ursuli-ca.

Singurul care îi înțelegea pasiunea era bunicul Tinel care, la începutul acestei veri, de ziua lui, îi dăruise un telescop argintiu și o enciclopedie despre spațiu pe care el le-a considerat cele mai de preț cadouri primite vreodată. De atunci, erau de nedespărțit. În fiecare seară cu cer senin își lua la subraț enciclopedia și în cealaltă mână telescopul și pornea pe cărarea din pădure, până la prima poieniță pe care o întâlnea, unde le așeza cu mândrie.

În felul acesta, pagină cu pagină, Marti descoperea încântat misterele Cosmosului. Cerul era cinematograful său. Citise deja despre stelele căzătoare, dar încă nu văzuse niciuna. Vestea dată de bufnița Insomnița că pe cer urmează un mare spectacol era pentru el ocazia mult așteptată ca dorința lui să devină realitate. Pentru acest eveniment, micul urs se ruga lui Dumnezeu de câteva zile ca timpul să fie frumos, să nu plouă, cerul să fie senin. Cum îi plăcea astronomia, era foarte curios și emoționat de ce urma să vadă.

Rugăciunea i-a fost ascultată. Totul era cum se aștepta. În mijlocul celei mai mari și frumoase poienițe, își fixă mândru telescopul și începu să se uite la cerul înstelat. Prima stea pe care o zări fu Steaua Nordului – cea mai mare și strălucitoare. Apoi în obiectivul lui apăru întregul Car Mic, dar cel mai mult îi plăcu să vadă planeta Saturn. Atunci înțelese de ce în cartea lui scria că este „Bijuteria Sistemului Solar”.

Nu dură mult și zări și prima stea căzătoare. O urmări fascinat până când aceasta se stinse. Așa cum știa de la bunicul Tinel, acum era momentul să își pună o dorință. Închise ochii și rosti cu voce încrezătoare că își dorește să devină astronaut și să se plimbe printre stele.

Timpul zbura și spectacolul devenea din ce în ce mai frumos.

Deodată, ceva luminos începu să se apropie tot mai mult de el. Era din ce în ce mai mare. Mirat, observă cum în fața lui, chiar în mijlocul poieniței, ateriză o navă spațială. Nu-i venea să-și creadă ochilor! În fața sa era o rachetă exact ca acelea despre care citise adesea că transportă astronauți în spațiu. Timid, se apropie de aceasta. Era șansa lui de a studia o navă în realitate. Își adună curajul, îi dădu ocol și se opri în fața intrării. Un scurt șuierat și ușa se deschise. Intră temător și cu glas tremurând întrebă:

- Este cineva aici?

Cum nimeni nu îi răspunse, mai făcu un pas și din dreapta lui apără un astrobot. Acesta se prezentă:

- Sunt Galaxi și am venit să îți îndeplinesc dorința: voi fi tovarășul tău de călătorie în excursia printre stele, planete și comete.

În acel moment, lui Marti îi veni să sară în sus de bucurie! Imediat, același scurt șuierat se auzi în spatele lui și ușa se închise.

Galaxi îl conduse într-o încăpăre unde îl ajută să îmbrace costumul de astronaut, apoi intrară în camera de comandă. Atât de multe butoane la un loc nu mai văzuse niciodată. Galaxi îl invită să stea pe scaun și să apese marele buton roșu din fața lui. Marti făcu exact ce i se spuse și în acel moment simți cum se desprinde de pământ. Privi imediat pe geam și văzu cum pădurea se îndepărtează, iar poienița de unde plecase era acum asemenea unui punct.

- Sistemul Solar este casa noastră, îi spuse Galaxi.

- Știu, rosti mândru Marti. El cuprinde o stea, Soarele, și toți astrii care se rotesc în jurul ei. În total sunt opt planete.

- Exact! Patru dintre ele sunt făcute din roci și celelalte din gaze. Ți le voi prezenta, rând pe rând, pe fiecare. Te rog să te ții bine, pentru că vom accelera și în scurt timp vom ajunge la capătul Sistemului Solar ca să o vedem îndeaproape pe cea mai îndepărtată planetă de Soare.

- Așadar, cu Neptun va fi prima mea întâlnire! exclamă Marti.

Nu termină bine de spus și pe geam se putea vedea o planetă mov, ca un imens ghețar.

Galaxi îi spuse:

- Fiind cea mai îndepărtată de Soare, planeta Neptun este cea mai rece dintre toate. Aici sunt și cele mai puternice vânturi. Are în mijloc chiar un uragan mare cât toată planeta Pământ.

- Cred că verișorilor mei, urșii polari, le-ar plăcea tare mult aici!

Racheta accelerează și imediat ajunseră la o planetă cu nuanțe drăguțe de turcoaz.

- Ce s-a întâmplat cu Uranus de stă așa răsturnat pe o parte?

Amuzat, Galaxi îi explică:

- În urmă cu mult timp, un astru l-a ciocnit și de atunci are această poziție diferită de celelalte planete. Și aici, pentru că razele Soarelui ajung greu, este aproape la fel de frig ca pe Neptun.

Racheta își continuă călătoria. Următoarea destinație: Saturn. Ajunși în dreptul ei, Galaxi îl întreabă:

- Hai să te văd, astronautule, știi tu ce sunt colierele din jurul acestei planete?

- Da, cum să nu, știu sigur că sunt inelele care înconjoară Saturn! Ele sunt formate din pietre și gheață și se rotesc fără oprire.

- Sunt impresionat de tine! Știi atât de multe! Ești pregătit acum să ne îndreptăm spre cea mai mare planetă?

- Tiii, ce bine! Sunt pregătit! exclamă Marti, fixându-și mai bine centura de siguranță.

Înaintea lor se zărea imensul Jupiter, galben-portocaliu, cu o pată mare, roșie, despre care Galaxi îi povestea că este de fapt o furtună care face ravagii de 350 de ani.

- Ce repede se rotește!

- Ei bine, dragule, Jupiter se învârte mai repede decât oricare alta. Dacă Terra s-ar roti cu aceeași viteză, o zi ar dura mai puțin de o oră!

- Ce interesant ar fi fost să putem vizita măcar una dintre ele!

- Acest lucru îl vom putea face doar pe următoarele, pentru că toate cele pe care le-am văzut până acum sunt formate din gaze. Așadar, te așteaptă o mare surpriză.

Cu accelerația la maximum, racheta porni și se opri pe Marte. Ușa se deschise și cei doi tovarăși de drum făcură primii pași pe nisipul roșu. Marti era atât de entuziasmat încât a început să sară de bucurie. S-au plimbat îndelung printre văi și vulcani, i-au admirat încântați, apoi au revenit la nava spațială.

Transpirat, Marti ceru să facă un duș. Galaxi pufni în râs și îi spuse:

- Ce prostuț ești, Marti! Duș la bordul navei spațiale? Nu se poate! Igiena se face doar cu șervețele umede și îi întinse un pachet.

- Burtica mea îmi spune că este timpul să mănânc ceva!

Galaxi îi aduse pe o tavă cu câteva pachete foarte mici care conțineau mai multe feluri de mâncare.

- În nava spațială toate alimentele și lichidele stau în pungulițe speciale, în acest dulap, așa încât mâncarea să nu ajungă să plece în zbor prin rachetă.

Sătul și curat, Marti era pregătit să își continue călătoria.

Frumoasa planetă albastră, Terra, se afla deja în fața lor. Au făcut un ocol al acesteia. Marti era fascinat de tot ceea ce privea. Pământul se vedea altfel de sus. Munții, oceanele, continentele erau ca în enciclopedia lui.

- Planeta mea este cu adevărat altfel! Câte culori! Avem de toate.

- Să ai grijă de ea și să îi înveți și pe alții să o protejeze!

În timp ce se îndepărta de Terra, racheta se duse către astrul ce luminează cerul nopții pe Pământ, Luna.

Galaxi îi explică lui Marti că Luna nu este o stea, ea nu produce lumină, ci doar strălucește de la razele Soarelui.

- Știi acum spre ce ne vom îndrepta! zise Marti. Venus, cea mai călduroasă planetă.

- Ai dreptate, Marti! Să pornim!

Racheta accelerează. De pe scaunul lui, ursulețul stătea lipit de geam și era numai ochi și urechi. Nu voia să rateze nimic. Din nou îi atrase atenția ceva nemaîntâlnit.

- Iupiii! Încă o stea căzătoare...

- Ceea ce tocmai ai văzut este o cometă. Un bulgăre strălucitor, cu coadă, format din praf și gheață. Cometele sunt cei mai mici membri ai Sistemului Solar, copilașii acestei familii.

Cometa se îndepărta. Racheta își continuă călătoria. În scurt timp ajunseră în apropierea lui Venus.

- Vizităm și această planetă? – întreabă Marti entuziasmat.

- După cum ai spus mai devreme, Venus este cea mai călduroasă planetă. Costumul nostru nu ar rezista la așa o temperatură mare. Facem doar un ocol al planetei și te rog să îmi spui dacă observi ceva diferit.

Surprins de întrebare, Marti nu știe ce să răspundă.

- Privește cum se rotește! Mișcarea sa este inversă decât a celorlalte.

- Ooo, da!

Cei doi tovarăși de călătorie porniră spre Mercur!

- Am ajuns la ultima, cea mai mică și cea mai apropiată planetă de Soare, spuse Galaxi.

- Ce a pățit Mercur? Cine a ciupit-o?

- Ha-ha-ha! Ești amuzant, Marti! Această planetă a fost lovită de mulți meteoriți care au umplut-o de gropi.

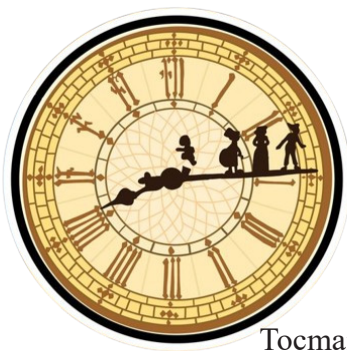
- Sărăcuța! spuse Marti cu vocea puțin tristă.

- Acum pornim spre steaua noastră, Soarele. Te rog să te pregătești! Cu cât ne vom apropia mai mult, razele lui ne vor încălzi tot mai tare.

Marti admira discul imens al stelei. Razele Soarelui îi mângâiau fața. Așipi pentru o clipă, iar când se trezi se afla din nou în poiana de unde pornise în aventură. Era întins în iarbă. Își dădu repede seama că totul a fost un vis. Un vis frumos din care singurul lucru adevărat era Soarele dimineții ce îl atingea plăcut. Adormise în poieniță în timp ce admira Perseidele. Acum, pe cer, pe lângă Soare, mai rămăsese o singură stea, Mercur, Luceafărul dimineții. O privi îndelung prin telescop.

Nu mai zăbovi mult timp. Își strânse telescopul, își luă enciclopedia în cealaltă mână și porni spre bârlog. Pășea vesel, fiind mai convins ca niciodată că, atunci când va crește, va transforma acest vis în realitate.

Comoara vieții

Nedelcu Mara, clasa a VII-a B

prof. coordonator: Spineanu Claudia-Ileana

Tocmai ce mă mutasem într-un nou oraș din estul țării și am decis să vizitez biblioteca din apropierea casei. În acea sâmbătă m-am trezit în fața bibliotecii, uitându-mă prin vitrină. Am intrat. Privirea mea s-a întâlnit cu cea a bibliotecarului bătrân. I-am spus:

- Bună ziua! Îmi puteți spune unde sunt cărțile de aventură?
- Bună ziua, domnișoară! În stânga mea, pe raftul al cincilea, cel mai mare.
- Bine, vă mulțumesc mult!
- Cu drag!

M-am îndreptat spre acel raft. Era cel mai din spate, lângă „Camera Angajaților”. Am ales o carte, m-am așezat și am început să o răsfoiesc. Deși privirea îmi era îndreptată spre carte, mintea mea se gândea la „Camera Angajaților”. Doream să văd ce se ascunde după acea ușă. „Poate un spiriduș iubitor de citit”, mă gândeam eu, venindu-mi să râd la acest gând. Cu inima plină de extaz, m-am apropiat de ușă. M-am uitat în spate, dar bibliotecarul citea ceva, așa că am intrat. Era o liniște de mormânt. Ușa s-a închis în spatele meu, iar eu am aprins lumina.

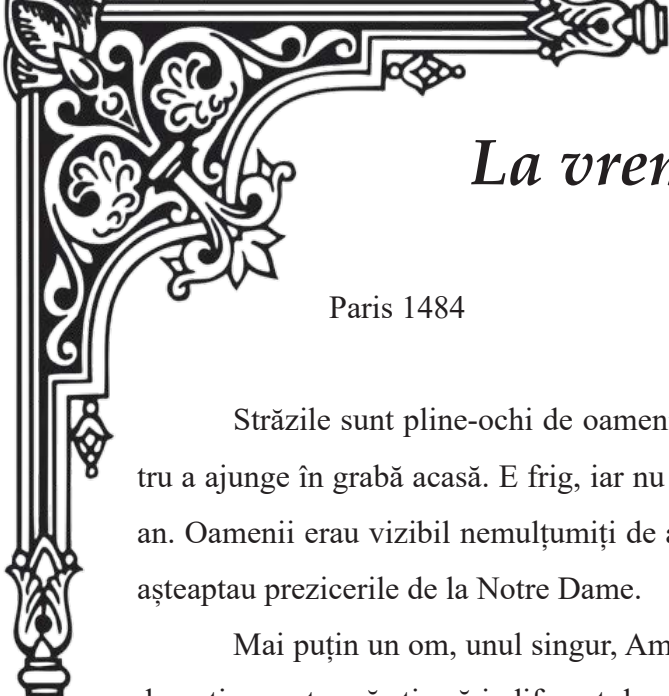
În colțurile înalte ale camerei se aflau pânze de păianjen țesute cu multă atenție și organizare. Pe mese vechi de lemn se aflau cărți groase, prăfuite. O carte mare și groasă, cu o copertă sclipitoare, mi-a atras atenția. Pe copertă scria „Legenda timpului”. M-am așezat și am început să citesc, ignorând frigul din încăpere.

Curând, m-am trezit ca dintr-un somn lung printre cuvintele armonioase care spuneau o poveste magică. Am citit ultimul cuvânt: „timp”. Deodată, pielea a început să mi se strângă precum o haină veche. Oasele mi se micșorau și părul mi se albea. M-am uitat la propria reflexie într-o oglindă. Eram bătrân! Apoi m-am uitat la data de atunci pe telefon. „2111?!”, m-am mirat. Aveam o sută de ani!

Am decis să mă calmez, încercând să găsesc o soluție. „Mă întreb dacă această carte are un fel de... taxă. Poate curiozitatea și citirea ei se plătește prin luarea timpului”, m-am gândit. „Vai, aș da orice să dau timpul înapoi!”, am zis, iar beculuțul aproape ars din mintea mea, acum bătrână, s-a aprins slab, astfel încât am decis să citesc cartea „înapoi”, adică fiecare cuvânt, enunț, paragraf, pagină invers! Așa că, citind, citind și din nou, citind, am terminat cartea, ajungând înapoi la primul cuvânt, „timp”. Am simțit energia de copil revenind în inima mea. Încet-încet, am ajuns să arăt la fel ca înainte, deci am decis să merg acasă. Am ieșit din bibliotecă.

Era aproape miezul nopții și afară ploua. Nu aveam umbrelă, dar am pășit pe asfaltul umed și m-am plimbat prin ploaie. Parcă apa îmi curăța mintea și sufletul. Mă simțeam liberă și pur și simplu vie și nu voiam să schimb asta.

La vreme de carnaval

Gherga Iulia, clasa a XI-a MI2

Paris 1484

Străzile sunt pline-ochi de oameni. Ei se înghesuie pe drumurile înguste ale oraşului pentru a ajunge în grabă acasă. E frig, iar nu cu mult timp înainte a început ninsoarea- prima a acelui an. Oamenii erau vizibil nemulţumiţi de acest lucru, căci Ziua Crăciunului bătea la uşă şi cu toţii aşteptau prezicerile de la Notre Dame.

Mai puţin un om, unul singur, Amis. Pe el vremea de pe 25 decembrie nu îl interesa câtuşi de puţin, pentru că ştia că indiferent de ce ar specula înalţii preoţi, fiecare an avea să fie la fel de rău ca precedentul.

Amis era un biet orfan crescut la periferia oraşului. El avea o soră mai mică, Esclarmonde, iar cei doi au fost crescuţi de o femeie săracă care i-a luat în grijă după moartea părinţilor. Peste câţiva ani, a murit şi ea de boală, căci era bătrână, iar, de atunci, Amis a fost nevoit să îşi caute de lucru în Paris. Îi era greu însă, căci nu se găsea uşor de muncă, iar plata era puţină.

Lucra ca ucenic în unele zile la casa fierarului, dar cu puţinele livre pe care le câştiga, cei doi nu se puteau întreţine şi dormeau pe unde apucau.

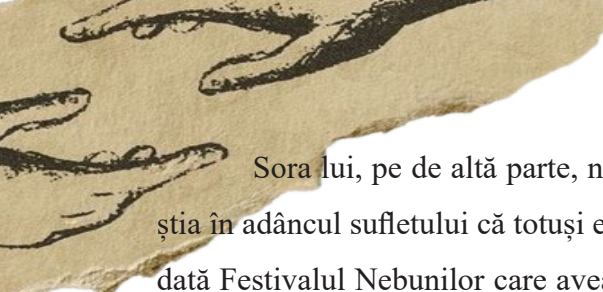
Dar în ciuda vieţii mizere pe care tânărul o ducea, el nu putea înţelege un lucru. De ce toţi oamenii aveau nevoie de o explicaţie pentru tot ce se întâmpla rău în viaţa lor? De ce căutau mereu pe altcineva vinovat pentru nenorocirile lumii? El era de părere că totul se întâmplă pentru că pur şi simplu aşa e să fie, nu existau forţe malefice, diavoli sau vrăjitoare, cum se zicea adeseori în biserică. Nu putea spune că nu credea în Dumnezeu, dar nu-i plăcea biserica, îi era scârbă de oamenii avuţi care nu aveau nicio problemă pe lumea asta şi totuşi se rugau pentru cele mai mari bogăţii şi de preoţii care se credeau prevăzători, de oameni care dădeau vina pe cine ştie ce fantasmе pentru necazurile lor. Toate astea îi făceau silă. Dar mai era şi Esclarmonde care era aşa de bună cu toată lumea şi se bucura parcă din cele mai mici lucruri. Amis o admira pentru asta, era singura persoană care îi ridica puţin moralul şi aşa la pământ, iar deseori făcea referire la semnificaţia numelui ei pe care a găsit-o într-o carte veche din casa femeii care avuse grijă de ei. „Esclarmonde- Potrivit unei etimologii populare înseamnă «lumina lumii» în franceza veche.”

- Ha ha, uite, Essy, ți-am găsit numele!

- Chiar așa să fie?

Şi chiar așa a fost, cel puțin pentru Amis. Dar tot timpul se simţea vinovat că nu puteau trăi mai bine, că nu îşi permiteau mai nimic şi perioada iernii parcă îi amintea mereu de neajunsurile sale.

Sora lui, pe de altă parte, nu părea să dea atât de multă importanță acestor lucruri, dar Amis știa în adâncul sufletului că totuși ea își dorea un lucru. Încă de când erau mici, voia să vadă măcar o dată Festivalul Nebunilor care avea mereu loc în prima zi din an, însă lui Amis îi era frică. Pe zi ce trece, existau din ce în ce mai multe cazuri de femei condamnate pentru vrăjitorie. Execuțiile băgau spaima în populație. Toată lumea era vigilentă și nu puteai avea încredere în nimeni.

- Putem merge măcar acum, te rog?

- Nu știu ce să zic... e chiar după slujbă. Poate ar trebui să mai așteptăm...

Dar nu au făcut-o, iar după ceremonia din acea duminică, au ieșit în stradă pentru a vedea carnavalul. Au încercat să păstreze distanța și să nu atragă atenția asupra lor. Toată seara au vorbit doar cu un cerșetor, de care lui Esclarmonde i s-a făcut milă.

- Hai să mergem Essy, nu avem timp!

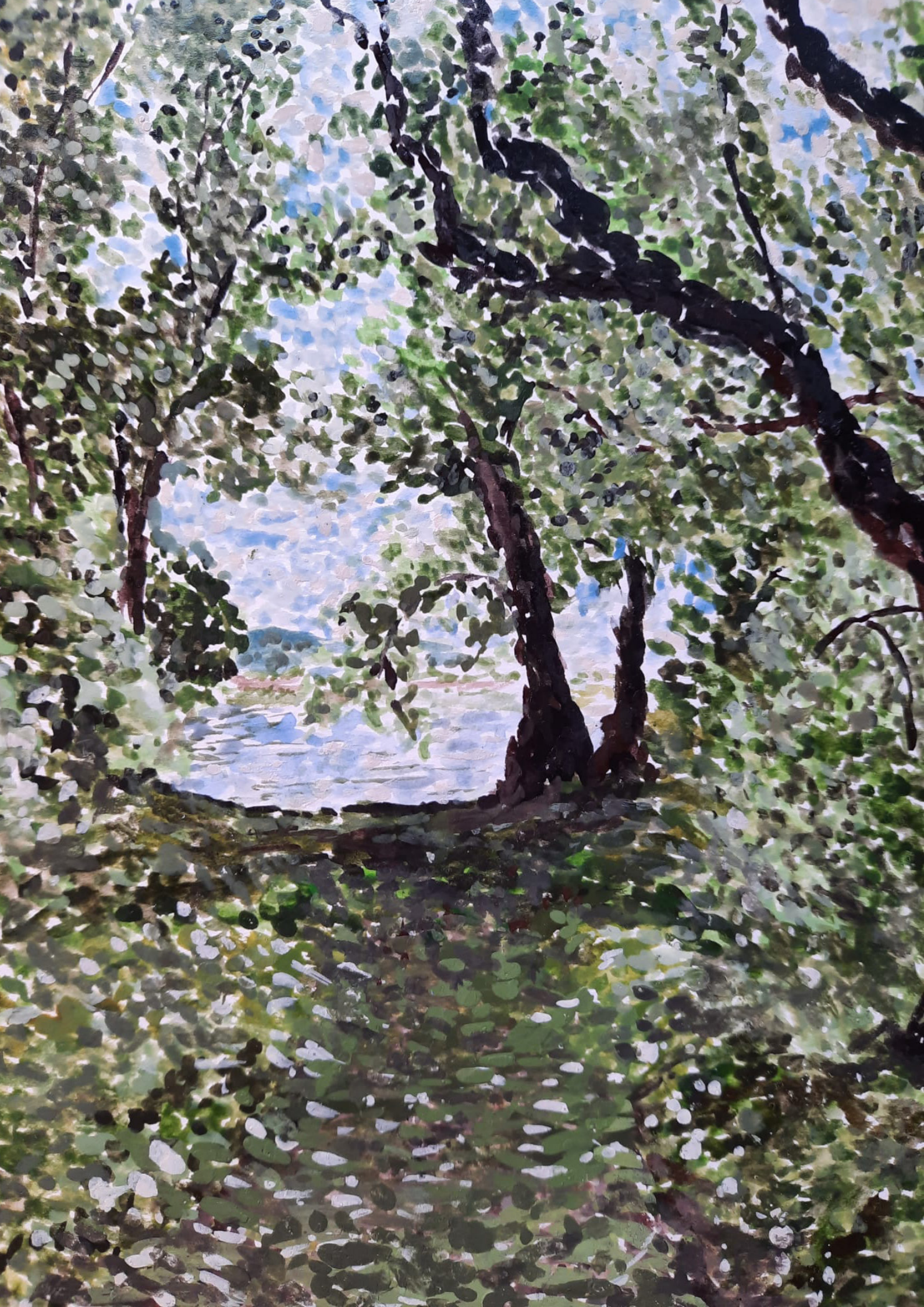
- Stai puțin... poftiți! zise, înmânându-i bătrânului o bucată de argint în grabă.

- Mulțumesc, tânără domniță! Domnul să fie cu tine!

În seara aceea, au dormit în hambarul fierarului care i-a găzduit pe timp de iarnă, iar Amis și acesta au plecat dis-de-dimineață cu o treabă. Pe drum, Amis l-a revăzut pe cerșetor, dar părea într-o stare precară, de boală.

La apus, când cei doi s-au întors, Esclarmonde era de negăsit. Nu era în hambar, nici pe stradă, nici în gospodărie. Amis a fugit spre piață crezând că s-ar putea afla acolo, dar era pustiu. Inima îi bătea incontrollabil și o frică nebună îl cuprindea cu fiecare moment ce trecea. Trecând pe lângă Notre Dame, clopotele catedralei răsunau parcă mai tare ca niciodată. S-a oprit pentru o secundă, auzind niște țipete sfâșietoare. În momentul acela, avea loc o spânzurătoare. Nu îi venea să se apropie, dar totuși a făcut-o. Vedea trei femei, fiecare cu un jind la gât. Genunchii îi tremurau, dar nu voia să cadă pradă gândurilor. A încercat să se apropie cât de mult de locul acela îngrozitor, dar nu putea trece de mulțime. Dintr-o dată, parcă l-a lovit ceva în moalele capului, nu mai putea auzi și vedea nimic. Una dintre cele trei condamnate era Esclarmonde. Iar când lemnul s-a desprins de sub picioarele lor, Amis a simțit o durere cum nu putea crede că există. În momentul acela nu mai putea auzi sunetul asurzitor al clopotelor, iar lumea toată s-a oprit pentru o secundă și piața s-a pierdut undeva în timp și orice formă de control pe care o deținea s-a risipit. Și-a adus aminte de cerșetor și cum acesta s-a îmbolnăvit, iar atunci a realizat că bunătatea surorii sale i-a adus sfârșitul. Turnători și oameni răi care dădeau vina pe alții pentru necazurile lor, care se trădau pentru o leafă de monede.

Amis a putut scoate doar un strigăt de durere după care a fost împins în spate de mulțime, aproape călcat în picioare. Printre oamenii grăbiți, a reușit să-i mai vadă chipul surorii sale pentru ultima dată, însă, din momentul acela, pentru Amis lumina întregii lumi s-a stins odată cu ea.

Reflecții lirice

Prietenie

Vastag Ingrid, clasa a V-a A

În nukul din curtea mea,
Are cuib o rândunea.
Cu migală l-a lucrat,
Zi, noapte, neîncetat!

Frunzulița Verzișor
Tot o urmărea de zor,
Cum trudea clipă de clipă,
Dând întruna din aripă.

Și o întreabă deodată:
— N-obosești tu niciodată?
Te tot aud ciripind
Și încontinuu muncind.

Atunci Ica-rândunica,
Analizând rămurica,
O zări pe Frunzișor
Și se-apropie ușor.

Cum este de cuviință,
Au făcut cunoștință
Și e clar pentru oricine
C-au ajuns bune vecine.

Dragoș Daria-Maria, clasa a XII-a SN1

Ore-n șir își povesteau,
Sfaturi zilnic își dădeau,
Ica i se confesa,
Verzișor o îndruma.

Curând cuibul s-a umplut,
Pui golași au apărut.
Ica era mândră tare,
Când îi învăța să zboare.

— Uite cum ne pregătim
Spre țări calde să pornim,
Apoi, într-o bună zi,
Ca sulițele vom țâșni!

Timpul iute a trecut,
Septembrie a apărut.
Natura-și ia „La revedere!”
De la vara care piere.

Vremea aspră ca un bici
O-ntrista pe Frunzulici.
Vecinii ei din chirie
Vor pleca-n călătorie.

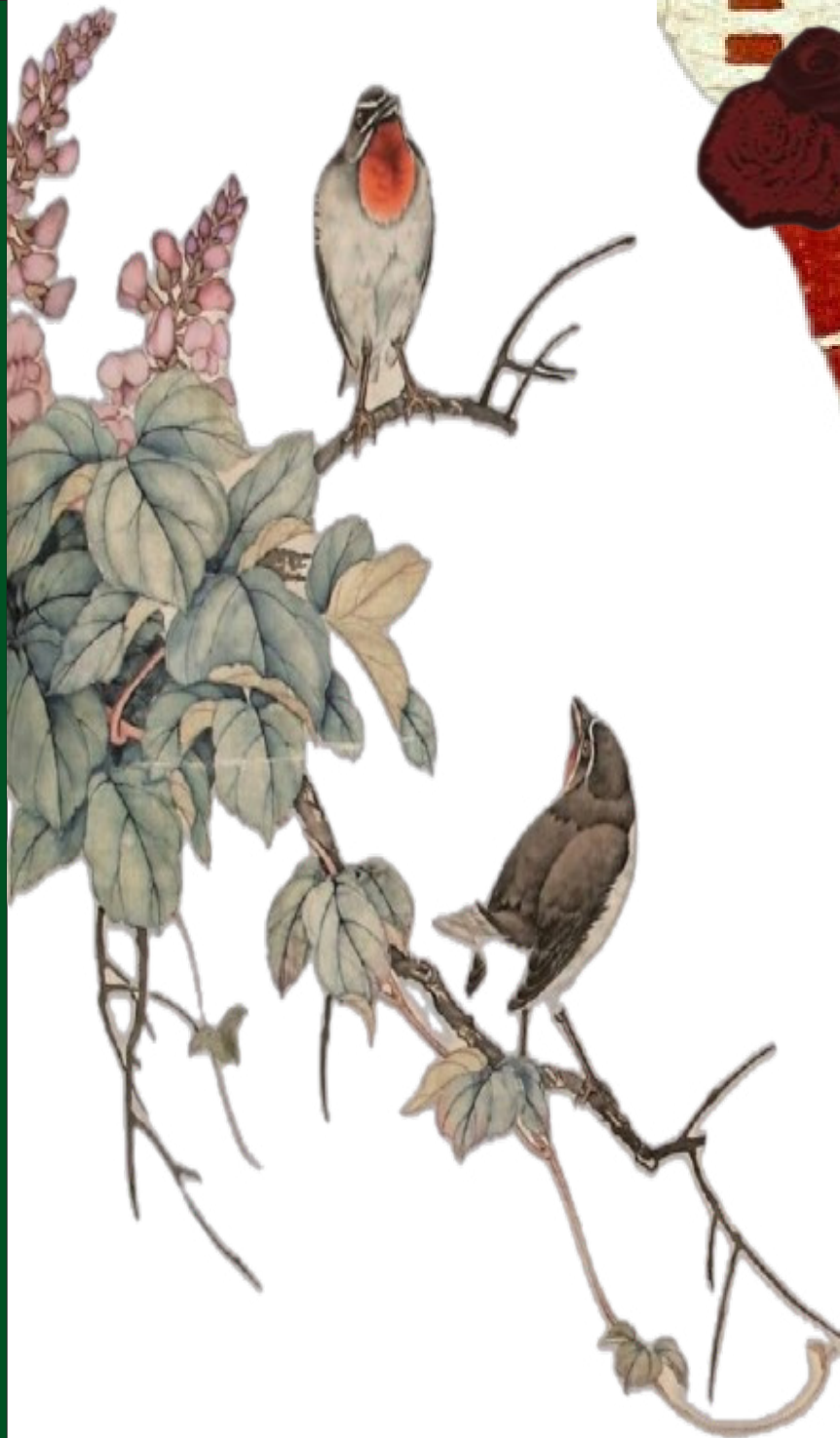
Toamna, croitor de soi,
A-mbrăcat-o-n haine noi.
Vântul sufla nemilos,
Se temea că o dă jos.

Rândunica o privi,
Cu blândețe îi șopti:
— Nu te teme tu de vânt,
Când te pune la pământ!

Ești plină de minerale,
Conții uleiuri esențiale
Omului folositoare,
De sănătate aducătoare.

Flora microbiană hrănești,
Surorile insecte adăpostești.
Când se face primăvară,
Vei prinde viață iară.

Privește-mă acum bine,
Împarte zâmbete cu mine,
Să prețuim pentru vecie
A noastră prietenie!

By Fathoming Eternity

Dancău Nicușor, clasa a X-a F

Tell me, man, when you shall leave a flower
On my gloomy, frozen grave,
Shall you think of all the power
Which I'd used to fight the brave?

Shall you remember the crown
I'd worn proudly on my head?
No, the pride has fallen down,
Now I'm weakly lying dead.

The urge to rule, the many fights
Have led to nothing in the end
As in the dark and wuthering nights
I could no longer play pretend.

So, please, remember me in truth
And picture me light-heartedly
For I have found my infinite youth
By fathoming eternity.

Schimbarea

Țațu Ana-Maria, clasa a IX-a MI2

Oare ce se va întâmpla cu tine
După valuri de oceane?
Oare ce se va întâmpla cu tine
După vântul aspru, plin de frunze moarte?
De l-albastru la maro, numai verde a mai rămas.
Printre frunze, printre valuri, inima și-a pierdut al său glas.
Inima de sticlă, așa cum este,
Nu pare ușor de atins,
Dar când vântul a venit,
A-ncălzit-o, s-a aprins.
Iar când el încet s-a stins,
A crăpat-o-n mii și mii,
N-ai mai putut a o cârpi.
Bandajată, așa o fost,
A lăsat s-o răcorească
Valuri reci, apă sărată.
Ele vin și vin grămadă,
Intră ca o cruciadă.
Dar în loc s-o spele de păcate,
I-a furat și ultima fărâmbă de sinceritate.
Acum, crăpăturile-s mai mari,
Pline de stropi usturători.
Sticla albă d-odinioară,
Se-nnegrește, timpul zboară.

Cu ale valuri, ale vieții,
Cu ale vânturi, ai tristeții.
Nimeni nu știe nimic,
Despre sufletul 'nnegrit.
Dar sub gândurile sfâșietoare,
Inima se destăinuie cerului, sub soare.
El ascultă orice vorbă,
Plină de durere și suspin.
Iar când sufletul a terminat,
Îi răspunde l-acest chin.

Eseuri

Cum să nu uiți: un ghid în 5 pași

*Ivașcu Oana
Clasa a IX-a SS*

Pasul 1: Cumpărați o găleată.

Poate fi de orice mărime, orice culoare sau orice model; orice vi se pare potrivit. Mulți oameni sar peste acest pas, îl consideră nesemnificativ, deși este, din contră, unul dintre cei mai importanți. Cu noua dumneavoastră găleată veți ieși afară, în lumea largă, și veți adăuga în aceasta orice vă iese în cale. Ochii pot fi antrenați, așa că nu vă lăsați descurajați de inabilitatea dumneavoastră de a găsi obiecte. Orice lucru mic contează. O frunză, poate. O piatră strălucitoare. O așchie dintr-un copac în care s-au cățarat zeci de perechi de picioare, râsul unui copil dintr-un parc depărtat sau nostalgia unei veri îmbibate cu iubire. Băgați-le pe toate în găleată și luați-le înapoi acasă.

Pasul 2: Puneți-vă ochelarii de copil.

Pentru cei care nu știu, „ochelarii de copil” nu reprezintă o noțiune foarte complicată. Se cam explică singuri, de fapt. Dar eu am să vi-i simplific oricum. Sunt două ferestre mici și rotunde, două mărgelile multicolore sau două picături de rouă, dacă îmi permiteți. Două bazine de lumină, legate împreună de o fâșie subțire de material, alcătuit preponderent din visuri și cântece. Puși chiar pe puntea nasului, la nivelul ochilor, ochelarii de copil vă permit să priviți totul cu susul în jos. Scot în evidență cele mai mici detalii, de la numărul de ferestre al unei clădiri până la detaliile țesute în aripile unui licurici.

Ochelarii de copil nu le sunt necesari copiilor, evident, dar vă ajută să gândiți ca ei. Să priviți lumea în adevărata sa formă.

Să fii copil este o artă de mult uitată. Din fericire pentru noi toți, orice adult a fost cândva copil, deci cu siguranță aveți o pereche de ochelari de copil undeva acolo, ascunsă în suflet. Acest pas este opțional, dar vă sporește cu până la 47% șansele de a ține minte.

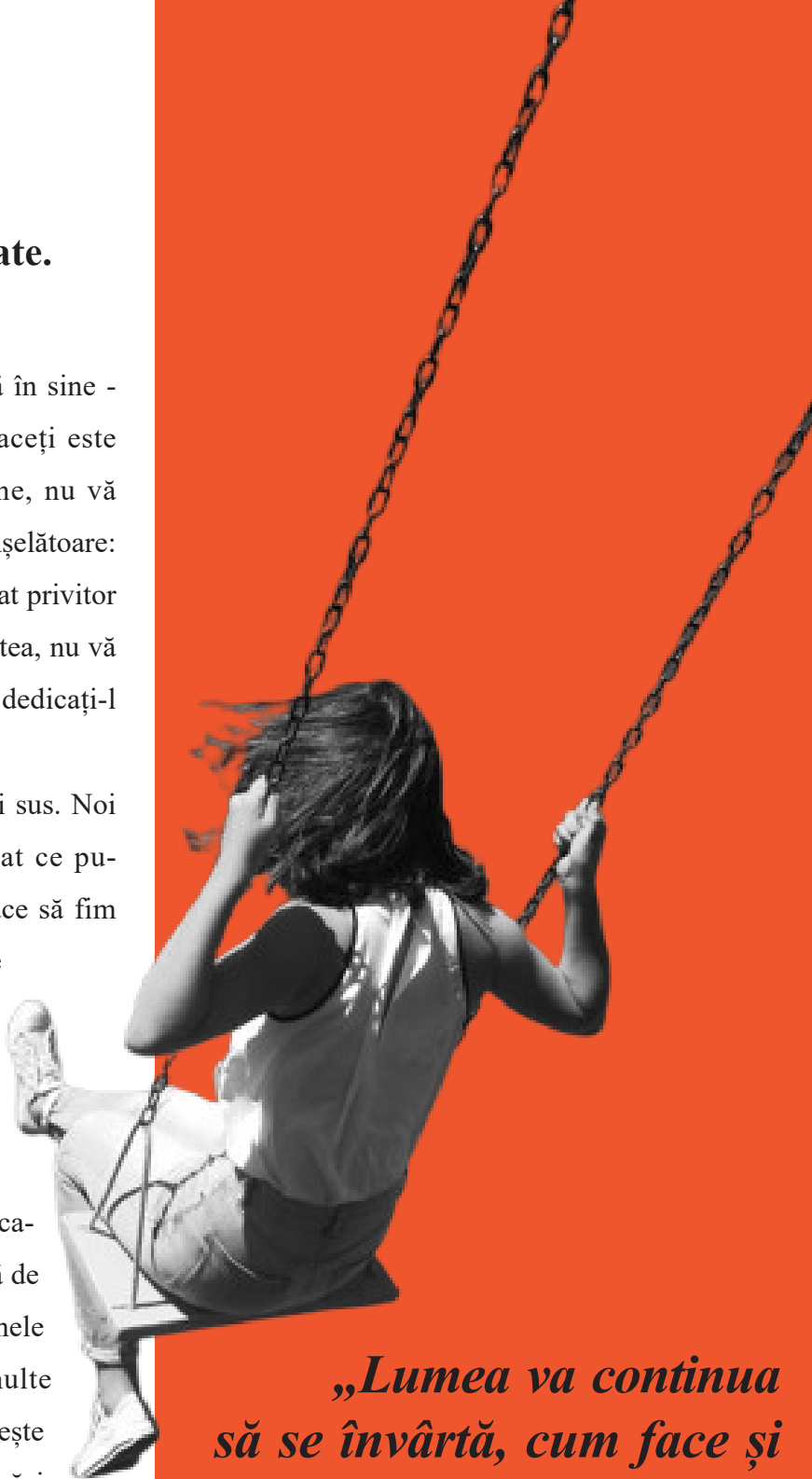
fotografie realizată de
Iuliana Todorescu
Clasa a XI-a MI1

Pasul 3: Priviți obiectele colectate.

Fiecare lucru sau ființă are o lume ascunsă în sine - chiar și noi, oamenii. Tot ce trebuie să faceți este să priviți. Nu sună complicat, nu? Ei bine, nu vă bucurați încă. Artă de a privi este cea mai înșelătoare: este mult mai greu decât pare, iar un adevărat privitor pasionat cunoaște acest lucru. Cu toate acestea, nu vă speriați. Doar luați-vă puțin timp din zi și dedicați-l observării.

Să luăm ca exemplu frunza menționată mai sus. Noi o clasificăm în categoria „frunză” imediat ce punem pentru prima dată ochii pe ea. Ne place să fim eficienți, organizați, spunem noi, iar în zilele noastre generalizarea este noua modă. Și totuși, nu există două frunze la fel. Fiecare dintre ele, chiar și cea din găleata dumneavoastră, prezintă, mai mult ca sigur, un sistem delicat de vene ce se întind spre capetele sale. Poate au și o culoare îngălbenită de la timpul petrecut cu familiile lor în coroanele de crengi ale unor copaci. Cu cât mai multe trăsături găsiți, cu atât mai bine. Odată ce crește nivelul dumneavoastră de observare, veți găsi și mai multe detalii cusute fin în țesătura obiectelor. Parcă seamănă cu mâna omului, plină de ațe subțiri ce transportă seva vieții fiecăruia, se împarte în degete ascuțite care se întind, parcă dorindu-și să prindă ceva.

Nu uitați, la finalul observării sau în timpul ei, notați pe o hârtie toate detaliile identificate.

„Lumea va continua să se învârtă, cum face și acum, fără a-mi cunoaște existența.”

Pasul 4: Uitați-vă la cer.

Uitați-vă la stele. Stelele sunt singurele care cunosc toate secretele universului. Ele nu uită nimic, niciodată, fie el chiar și cel mai nesemnificativ detaliu. Acei nasturi aurii de pe tapiseria cerului înnegurat ne privesc mereu. Au fost aici dintotdeauna și au gravate în interiorul lor fiecare amănunt al lumii, fiecare pas, fiecare limbă pierdută și fiecare sunet. Stau acolo, cu ochii deschiși și urechile ciulite și aud orice se întâmplă. Privesc Pământul și, când soarele își ițește capul la orizont, se ascund în spatele unui voal de mătase, care rămâne drapat asupra lor până la următoarea noapte, când apar din nou.

Sfatul cel mai bun pe care vi-l pot oferi este să vă împrieteniți cu ele. Dacă vreți secretele universului, ele sunt sursele cele mai de încredere. Vă amintiți de hârtia de mai înainte? O bună idee ar fi să le împărtășiți detaliile obiectelor privite. Nu numai că nu vă vor judeca, dar vor transforma aceste gânduri în panglică de aramă și o vor înmagazina în centrul lor, acolo unde toate lucrurile uitate rămân. Dacă reușiți cu adevărat să vă împrieteniți cu o stea (sau mai multe), ea vă va dezvălui orice ați vrea să știți.

ORIZONT

Pasul 5: Întrebările reprezintă cheia spre cunoaștere.

„Privesc Pământul și, când soarele își ițește capul la orizont, se ascund în spatele unui voal de mătase, care rămâne drapat asupra lor până la următoarea noapte, când apar din nou.”

Nu putem nega faptul că timpul este împărat asupra lumii. Întotdeauna a fost și întotdeauna va fi. Totuși, chiar am uitat să fim curioși? Noi nu cunoaștem nimic, suntem ca niște mici libelule în comparație cu restul universului și, cu toate acestea, suntem mulțumiți cu informația limitată pe care o avem.

Aici mă tem că nu vă pot ajuta foarte mult. Întrebările și, mai mult de atât, dorința de cunoaștere trebuie să vină din interiorul nostru. Sunt câteva impulsuri de energie, ca niște artificii din piept. Dacă ați avea toate răspunsurile lumii la degetul mic, ce ați vrea să aflați?

Pot mieii să simtă iubire? Cum suna râsul străbunii mele? Când mor melcii, cine le păstrează cochiliile? E plictisitor să fii Luna, să te învârti la nesfârșit în jurul altcuiva? Suntem, cu adevărat, în centrul universului?

Mi s-a spus odată că orice se naște pe Pământ rămâne aici. Aș putea să îmi întreb prietena stea dacă e adevărat, însă nu sunt sigură dacă vreau să știu răspunsul. Mi-ar plăcea, în schimb, să sper că nu voi mai uita nimic, niciodată și că lumea mă va ține minte și pe mine, că nu voi deveni doar o amintire în centrul unei stele, iar lumea va continua să se învârtă, cum face și acum, fără a-mi cunoaște existența.

Dragi cititori, atât timp cât vă amintiți clinchetul râurilor și cântecul suav al vântului, cât veți ține minte râsul oamenilor și sunetul de pași într-un dans vivace, nu aveți de ce să vă îngrijorați. Lumea mereu uită, e o parte naturală a vieții, dar dorința de a cunoaște lumea din jur ne duce mai departe, așa cum ne-a dus întotdeauna.

10 curiozități despre Primului Război Mondial

Vornicu Petru Arian
Clasa a VII-a B

1 Grupul terorist responsabil de asasinarea lui Franz Ferdinand s-a numit Mâna Neagră.

2 Germanii au fost primii care au folosit aruncătoare de flăcări în Primul Război Mondial. Acestea aveau o rază de acțiune de până la 40 de metri.

3 În timpul Primului Război Mondial, tancurile britanice au fost inițial clasificate ca „bărbați” sau „femei”. „Tancurile-bărbat” aveau tunuri, iar „tancurile-femei” aveau mitraliere grele.

4 „Micul Willie” a fost primul prototip de tanc din Primul Război Mondial. Construit în 1915, acesta transporta un echipaj de trei persoane și atingea viteza de 4,8 km/h.

5 Pool of Peace (Piscina Păcii) este un lac adânc de 12 metri de lângă Messines, Belgia. Acesta umple un crater realizat când britanicii au detonat o mină care conținea 45 de tone de explozibil.

6 Cel mai de succes pilot de vânătoare din întregul război a fost germanul Manfred Albrecht Freiherr von Richthofen (1892-1918), numit și „Baronul Roșu”. A doborât 80 de avioane, mai mult decât oricare alt pilot din Primul Război Mondial. Acesta a murit după ce a fost doborât lângă Amiens.

7 În timpul Primului Război Mondial, oamenii cu origini germane erau priviți ciudat în SUA. Unele proteste împotriva germanilor au fost violente, incluzând arderea cărților germane, uciderea câinilor ciobănești germani și chiar uciderea unui german-american.

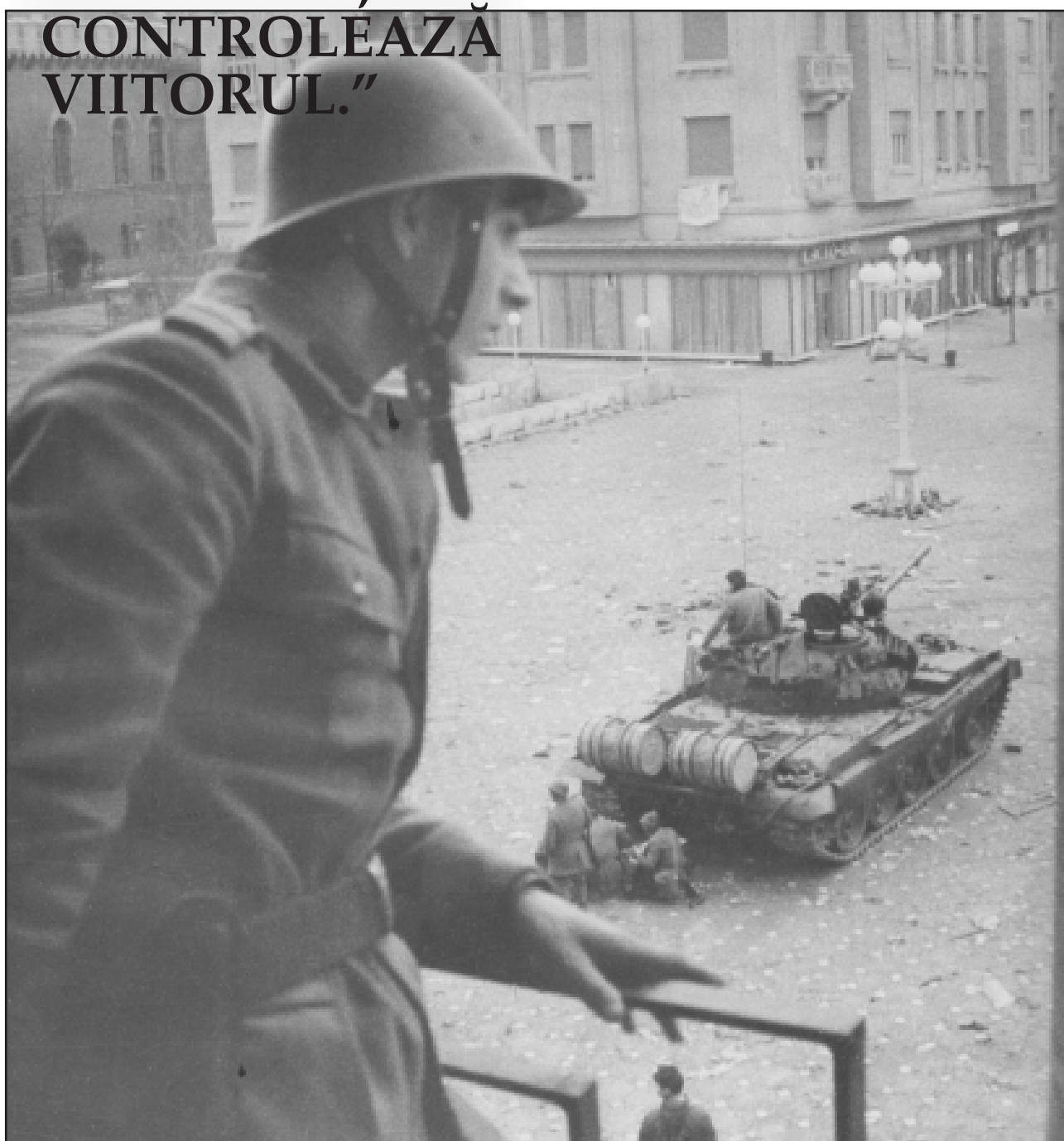
8 În timpul Primului Război Mondial, gripa spaniolă a provocat aproximativ o treime din totalul deceselor militare.

9 Aproximativ 30 de gaze otrăvitoare diferite au fost utilizate în timpul Primului Război Mondial. Soldaților li s-a spus să țină peste fața lor o cârpă îmbibată cu urină, în caz de urgență. În 1916 au apărut măștile de gaze cu filtru respirator ce ofereau o protecție eficientă. La sfârșitul războiului, majoritatea țărilor au semnat tratate care interzic armele chimice.

10 În timpul războiului, SUA au livrat aproximativ 7,5 milioane de tone de provizii către Franța pentru a sprijini efortul aliaților. Aceasta a inclus 70.000 de cai, 50.000 de camioane, 27.000 de vagoane de marfă și 1.800 de locomotive.

**„CINE
CONTROLEAZĂ
PREZENTUL,
CONTROLEAZĂ
TRECUTUL.
CINE
CONTROLEAZĂ
TRECUTUL,
CONTROLEAZĂ
VIITORUL.”**

(Cotidianul „Adevărul”, nr. 121, 20 mai 1990)

„Sindromul Timișoara” sau despre puterea dezinformării unei întregi națiuni

*Bâgu Iasmina-Mihaela
Clasa a XI-a MI1*

Prof. Coordonator: Plopeanu Georgeta

Trăim în era dezinformării. Pe zi ce trece, manipularea începe să se manifeste din ce în ce mai pregnant în societate – sau cel puțin așa credem, întrucât acum avem mult mai multe medii de propagare a informației și, implicit, mai multe modalități de alterare a valorii acesteia. În spațiul online, atât de vast, apar adesea știri false, articole alarmante sau reportaje care nu sunt în concordanță cu realitatea. În prezent, acest fenomen poate fi combătut cu rapiditate, însă ce putem spune despre ceea ce aparține trecutului? Cu toate că este o problemă de actualitate, dezinformarea pare să fi existat dintotdeauna, cunoscând variații de-a lungul vremii și atingând anumite culmi în momente cruciale din punct de vedere istoric.

Un astfel de exemplu aparține trecutului nostru recent și este reprezentat de Revoluția din urmă cu 35 de ani, începută la Timișoara. Cât de mult putem cunoaște dintr-un fapt istoric, dacă acesta începe să fie denaturat chiar din momentul desfășurării sale? Analiza faptelor petrecute în orașul nostru în perioada 15-22 decembrie 1989 permite distingerea mijloacelor de manipulare folosite spre a submina puterea acelor evenimente și identificarea tuturor erorilor de comu-

nicare ce au condus la dezinformarea populației și la proiectarea distorsionată a acestei mișcări în mass-media – fenomen denumit „Sindromul Timișoara”.

Înfăptuită pe un fond de incertitudine creat de regimul comunist (prin alterarea istoriei prezentate în școli și ziare, prin cenzurarea literaturii și prin intermediul propagandei politice), Revoluția a fost declanșată în 15 decembrie 1989, având ca pretext cazul pastorului reformat László Tőkés. Odată cu intervenția ambasadelor străine și a presei, ordinul de evacuare al acestuia s-a transformat într-o campanie internațională de propagandă despre încălcarea drepturilor omului și a libertății religioase. Situația acestuia i-a determinat pe enoriașii săi să se adune în fața bisericii reformate din Piața Maria, atrăgând din ce în ce mai mulți manifestanți.

Numeroasa lor prezență a condus, în 16 decembrie, la stârnirea revoltei împotriva regimului dictatorial, iar amploarea protestelor a determinat implicarea forțelor de ordine prin metode brutale. În 17 decembrie, a fost instituită starea de necesitate a armatei și a fost ordonată declanșarea focului asupra manifestanților, realizându-se astfel asasinarea sistematică a unora

dintre aceștia. Pe când forțele de ordine anchetau răniții din Spitalul Județean în 18 decembrie, manifestații pașnici deveniseră ținta armelor.

Știrile despre reprimarea sângeroasă au depășit granițele țării, nefiind însă verificate, ceea ce a condus la exagerarea alarmantă a numărului de victime (peste 4000 sau chiar 60.000) și de decedați (între 300 și 4600). Spre a ascunde realitatea și a șterge urmele acestei represiuni, Elena Ceaușescu (soția dictatorului Nicolae Ceaușescu) și demnitarii Bobu Emil și Tudor Postelnicu, care preluaseră conducerea statului român în timpul vizitei acestuia în Iran, au ordonat desfășurarea în secret a operațiunii „Trandafirul”, în noaptea de 18 spre 19 decembrie. Procesul a presupus sustragerea, după criterii necunoscute, a 43 de cadavre de la morga Spitalului Județean, incinerarea acestora și deversarea cenușei într-o gură de canal de lângă București. Zvonul că victimele ar fi trecut granița în mod fraudulos a fost lansat ulterior, pentru a acoperi întreaga operațiune. În 20 decembrie, rudele celor decedați, răniți sau arestați nu aveau date precise despre aceștia, căci autoritățile dictatoriale nu au informat opinia publică, din țară sau străinătate, cu privire la atrocitățile petrecute.

În semn de răspuns împotriva protestelor, autoritățile comuniste au încercat să organizeze contra-mitinguri televizate în fabrici, însă muncitorii s-au mobilizat rapid spre a împiedica desfășurarea acestora. Pentru a reprima revolta, Ceaușescu a trimis la Timișoara Gărzile Patriotice din Oltenia, sub pretextul că orașul fusese invadat de maghiari. Aflând de sosirea lor în 21 decembrie, manifestații i-au așteptat la gară și le-au explicat adevărul

scop al revoltei, ceea ce i-a determinat pe oameni să fraternizeze cu aceștia și să se întoarcă în regiunea lor, răspândind flacăra Revoluției. Confuzia și complexitatea întregii situații i-a determinat însă pe mulți deținători de armament, militari ori civili, care nu știau împotriva cui luptau, să deschidă focul în perioada 22 - 26 decembrie. Manifestațiile s-au extins pe întreg teritoriul țării și au dus, într-un final, la înlăturarea regi-mului comunist.

După căderea lui Ceaușescu, informațiile au început să devină disponibile, însă au fost exagerate, iar relatările faptelor au fost distorsionate. Au existat deopotrivă exagerarea numărului de răniți și de decedați și încercarea de a minimaliza sau de a trece sub tăcere existența victimelor și a suferințelor celor implicați și ale celor apropiați lor. Încercările regimului de a influența evoluția evenimentelor, prin manipularea mass-mediei și a opiniei publice au contribuit semnificativ la mistificarea a tot ceea ce a însemnat Revoluția. Știrile alarmante difuzate în acea perioadă au sporit panica, deruta și starea de incertitudine din rândul populației.

Discrepanțele imense dintre relatări și realitatea efectivă a situațiilor sensibile și controversate au dat naștere expresiei „Sindromul Timișoara”, care semnifică substituirea faptelor concrete cu unele imaginare, speculate, jurnaliștii lăsându-se păcăliți de senzationalismul acestora. De-a lungul timpului, au fost emise numeroase teorii pentru a justifica crimele comise în perioada Revoluției, precum posibilitatea ca agenții străini să fi înfăptuit revolta, serviciile secrete maghiare și rusești fiind cel mai adesea învinuite.

Toate acestea au marcat puternic martorii la evenimentul ce a reprezentat pentru țara noastră un punct de cotitură, impactul emoțional și trecerea timpului lăsându-și, de asemenea, amprenta asupra percepției individuale cu privire la revoluție. Dezinformarea și interpretarea greșită sunt, așadar, caracteristice unui astfel de moment istoric, atât la nivel personal, cât și colectiv, național, sau chiar mondial. Acestora li se adaugă manipularea, care afectează profund modul în care percepem realitatea și trecutul.

Manipularea pare, așadar, să ne însoțească de-a lungul istoriei. A fost înfruntată cu dificultate în urmă cu 35 de ani, spre a deschide calea către o lume liberă și mult mai bine informată. Rămâne în sarcina noastră să onorăm sacrificiul de atunci al manifestaților și să fim vigilenți pentru a gestiona eficient orice eveniment marcat de confuzie sau periclitat de posibila denaturare a adevărului.

Bibliografie:

SINDROMUL TIMIȘOARA 1989: ADEVĂR ȘI IMAGINAR. Strategii de comunicare mediatică într-o realitate explozivă, Lucian-Vasile Szabo, Asociația „Memorialul Revoluției 16-22 Decembrie 1989”, Timișoara 2013

Timișoara. Remember 1989, Prof. Dr. Adrian Kali – Editura de Vest, Timișoara 2018

Revoluția română, explicată pentru toți, Marius Mioc, Editura Cosmopolitan Art, Timișoara, 2017

**Despre și
pentru logani...**

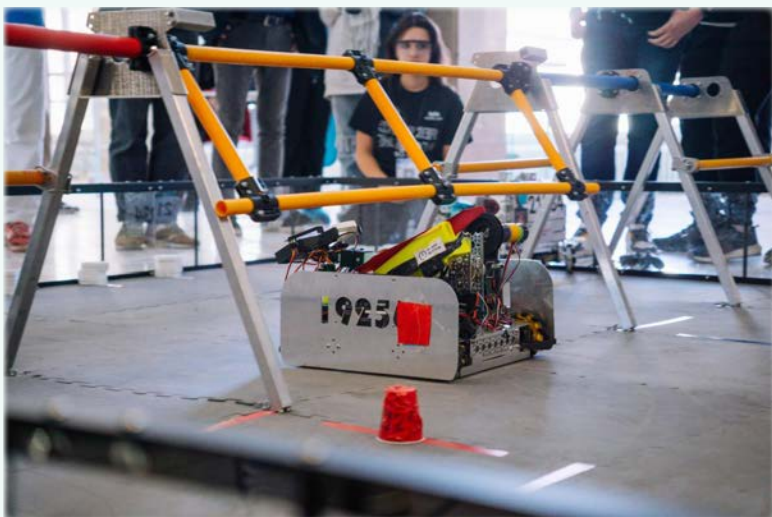

CyberMoon

Echipa CyberMoon a Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga” din Timișoara reprezintă un loc unde elevi pasionați și implicați își investesc timpul și creativitatea în explorarea lumii tehnologiei și a roboticii. Echipa se remarcă printr-o organizare bine structurată, axată pe trei departamente: Marketing (Non-Tehnic), Programare și Construcție (Tehnic), fiecare jucând un rol crucial în succesul său.

Marketingul este departamentul comunicării echipei cu lumea exterioară. Membrii acestui departament se ocupă cu managementul rețelelor de socializare, atragerea de sponsori și menținerea legăturii cu comunitatea locală. Prin organizarea unor evenimente interactive, echipa de marketing reușește să construiască o imagine puternică pentru CyberMoon, consolidând statutul echipei și promovând brandul nostru. Este un departament care pune accent pe strategii optime de atragere a fondurilor și pe construirea relațiilor pe termen lung.

Scrierea codului pentru robotul echipei este responsabilitatea departamentului de **Programare**. Aici, membrii se ocupă cu implementarea și optimizarea codurilor care controlează fiecare mișcare și funcționalitate ale robotului. Folosind algoritmi avansați, echipa de programatori testează și implementează soluții inovatoare, având în vedere necesitatea de a asigura o performanță de top în timpul competițiilor. Acest departament este esențial pentru adaptarea rapidă la cerințele tehnice ale fiecărui concurs și pentru dezvoltarea unor soluții creative care pot face diferența între succes și eșec.

Departamentul de Construcție este locul unde ideile teoretice prind viață. Aici, elevii pun în practică conceptele tehnice, proiectând și construind roboții de la zero. Munca echipei de construcție implică atât creativitate, cât și precizie, având ca obiectiv crearea unor roboți funcționali și eficienți. Fiecare componentă a robotului este atent gândită, iar procesul de construcție este caracterizat de un echilibru perfect între inovație și ingeniozitate tehnică, pentru a face față provocărilor competiției.

Activitatea echipei CyberMoon depășește granițele competițiilor de robotică, precum First Tech Challenge (FTC) în care activăm în fiecare an, având un impact semnificativ asupra întregii comunități școlare și chiar asupra comunității locale. Membrii echipei noastre tind nu doar să câștige competiții, ci și să inspire și să motiveze alți tineri să îmbrățișeze domeniul STEM (Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică). Prin organizarea de evenimente educative și workshopuri, echipa îi încurajează pe elevi să exploreze aceste domenii, promovând educația prin învățare practică și colaborare.

CyberMoon joacă un rol esențial în promovarea Colegiului Național „C.D. Loga” pe plan local și național. Participarea la competiții recunoscute la nivel internațional și implicarea în proiecte comunitare reprezintă nu doar o oportunitate de a pune în valoare abilitățile tehnice ale echipei, dar și o modalitate de a construi o imagine pozitivă a instituției școlare. Echipa contribuie activ la dezvoltarea unei noi generații de tineri pasionați de tehnologie, care sunt pregătiți să facă față provocărilor viitorului și să aducă inovații semnificative în societate.

CyberMoon nu este doar o echipă de robotică – este un exemplu remarcabil al modului în care tehnologia poate crea legături între oameni și al felului în care poate transforma viitorul. Membrii echipei sunt modelele unor tineri care, prin pasiune, dedicare și muncă în echipă, dau dovadă de ce poate însemna cu adevărat progresul. În fiecare proiect, în fiecare competiție și în fiecare activitate educativă, CyberMoon demonstrează că știința și tehnologia sunt instrumente fundamentale pentru dezvoltarea unei societăți inovatoare, în care viitorul este construit astăzi.

Noi suntem Meeral Robotics, una dintre echipele de robotică ale liceului nostru. Înființată în 2021, aceasta este inițiativa prin care am ales să răspundem provocării FTC. First Tech Challenge este una dintre cele mai mari competiții de robotică din lume și reprezintă oportunitatea perfectă pentru a ne pune în aplicare cunoștințele și pentru a forma, totodată, aptitudini noi.

Fiecare sezon FTC debutează toamna, când așteptăm cu nerăbdare să fie anunțată tema. Pentru actualul sezon, aceasta este „Into the deep”, așa că tot ceea ce facem este inspirat de adâncul oceanelor. Obiectivele noastre principale constă în crearea unui robot cât mai eficient și în promovarea valorilor STEM.

Echipa este formată din patru departamente (tehnice și non-tehnice), cărora li se adaugă juniorii și voluntarii. **Departamentul 3D** proiectează robotul, realizând un model 3D al acestuia pe baza unor dimensiuni și caracteristici specifice. Cei de la **construcție** se ocupă de procesul de asamblare, conform prototipului creat și efectuează modificările necesare pentru a spori eficiența robotului. **Programatorii** sunt responsabili de scrierea codului software care controlează mișcările și acțiunile robotului în timpul competițiilor. **Departamentul de marketing** promovează munca și inițiativele întregii echipe, stabilind totodată parteneriate cu firme în vederea obținerii de fonduri. Prin activitatea din mediul online, se menține o strânsă legătură cu restul comunității FTC și cu toți cei pasionați de robotică.

Aflându-ne la al patrulea sezon, ne-am reunit toate ambițiile, visurile și speranțele, transformându-le în determinarea și entuziasmul necesare dezvoltării noastre, a tuturor. Am recrutat la începutul acestui an școlar zeci de voluntari dornici să descopere universul roboticii. Îi pregătim temeinic în cadrul fiecărui departament, pentru ca aceștia să devină ulterior parte din echipă. Le suntem recunoscători pentru implicare, căci ei reprezintă viitorul Meeral Robotics.

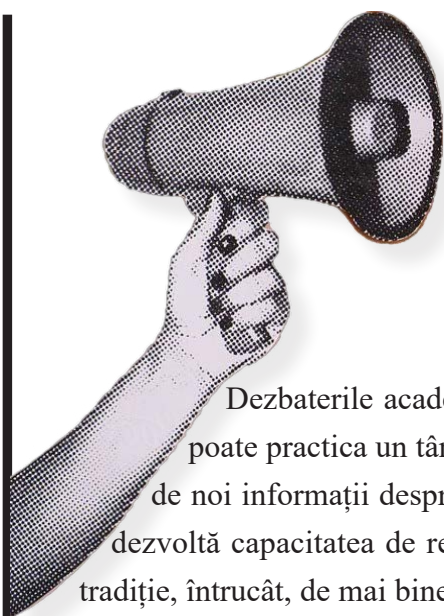

Dincolo de toate acestea, urmărim să avem un impact asupra comunității locale. Din acest motiv, organizăm săptămânal cursuri de programare, atât pentru începători, cât și pentru avansați. Acestea sunt gratuite și se adresează elevilor din orice școală, în speranța că se vor dovedi utile în pregătirea lor pentru concursurile și olimpiadele de informatică. Am susținut, de asemenea, o prezentare adresată gimnaziului din colegiul nostru - eveniment în care le-am arătat colegilor noștri mai mici ce înseamnă să faci parte dintr-o echipă de robotică.

Am participat la Noaptea Cercetătorilor Europeni, unde am avut din nou ocazia să ne prezentăm activitatea și, până acum, am fost prezenți și la un League Meet organizat în orașul nostru. Suntem bucuroși să organizăm și noi un astfel de eveniment pregătit pentru etapa regională FTC, în colaborare cu alte două echipe. Ne propunem să participăm la cât mai multe League Meets până la etapa regională, care se va desfășura în perioada 21-23 februarie.

Cu fiecare competiție, depunem eforturi comune pentru a face din Meeral Robotics nu doar o echipă de succes, ci și o comunitate în care se simte căldura și sprijinul reciproc. Împreună creăm nu doar roboți inovatori, ci și legături puternice și amintiri de neuitat.

Chrome Debate Society

Dezbaterile academice reprezintă una dintre activitățile extrașcolare benefice pe care le poate practica un tânăr. Acestea îmbină partea de gândire logică și deductivă cu acumularea de noi informații despre subiecte diverse, iar întreg procesul are loc într-un cadru social, care dezvoltă capacitatea de relaționare și inteligența emoțională. La Loga, dezbaterile au devenit o tradiție, întrucât, de mai bine de două decenii, noi generații dezvoltă abilități esențiale, își descoperă pasiunile și creează prietenii pe viață prin intermediul lor. Poate fi greu de crezut că o activitate extrașcolară contribuie atât de mult la formarea celor ce o practică. Vom descoperi, însă, pe parcursul acestui articol, cum facilitează dezbaterile dezvoltarea tinerilor și mai mult, ce face clubul nostru, Chrome Debate Society, pentru generațiile care i se alătură. Dar, pentru început:

Ce sunt dezbaterile academice?

Dezbaterile sunt un „sport intelectual” în cadrul căruia două echipe de câte trei persoane aduc argumente *pro* și *contra* unei anumite teme. Echipa care susține moțiunea sau tema dezbaterii se numește Guvern, iar cea care o respinge – Opoziție. Echipa Guvernului trebuie să găsească și să dezvolte argumente în favoarea moțiunii, iar opoziția are rolul de a demonta argumentele și, eventual, de a aduce propriile idei care să arate de ce moțiunea nu ar trebui aplicată. Temele pe care se joacă sunt extrem de variate: de la economie, ecologie, feminism sau țări în curs de dezvoltare până la cele mai noi inovații ale științei, cum ar fi microcipurile. Fiecare vorbitor are un anumit rol și structură, astfel încât, în aproape o oră (cât durează un meci) moțiunea este privită din toate părțile.

Am înțeles ce înseamnă și cum se practică dezbaterile. Totuși, pentru a vedea implicarea Loga în acest domeniu, trebuie să aflăm:

Ce este Chrome Debate Society?

În anul 1998, a fost înființat, în Loga, clubul de dezbateri **Chrome Debate Society**. De atunci, generații de tineri au învățat să creeze argumente, să se informeze, să lucreze în echipă și, mai ales, să își formeze și susțină un punct de vedere. Uneori, foști membri ai clubului revin pentru a arbitra un meci, a ține un training pentru boboci și a le transmite imaginea pe care ei și-au format-o despre comunitate. În prezent, Mălina Felea și Fabian Nica coordonează clubul, iar, alături de ei, traineri care au de la doi până la zece ani de experiență învață și integrează noi generații în fiecare an. Cu timpul, s-a construit o comunitate frumoasă, cu oameni pasionați, deschiși, fascinați de tot ceea ce înseamnă dezbaterile. Se creează, astfel, o atmosferă

specială, unde toți se cunosc și nimeni nu ezită să îți spună cu ce ai greșit sau cum poți îmbunătăți ceea ce faci, dar, în același timp, va fugi la tine să te îmbrățișeze atunci când ai nevoie; un „safe space” în care se formează, de atâta timp, oameni de tot felul, pe care îi unește dorința de a afla cât mai multe despre lume.

De nouă ani, clubul **Chrome Debate Society** organizează singura competiție națională de dezbateri din Timișoara, Chropen. Este o tradiție care, an de an, unește membrii clubului, căci fiecare se implică în organizarea competiției. Fie că lucrează în organizare, la departamentul financiar, în echipa de CA (crearea moțiunilor), TAB (organizarea echipelor în meciuri), ca voluntar sau ca simplu participant la competiție, fiecare face posibilă existența acestui concurs.

Trebuie explicat, însă, cum influențează dezbaterile dezvoltarea tinerilor. Așadar,

De ce (aș face) dezbateri?

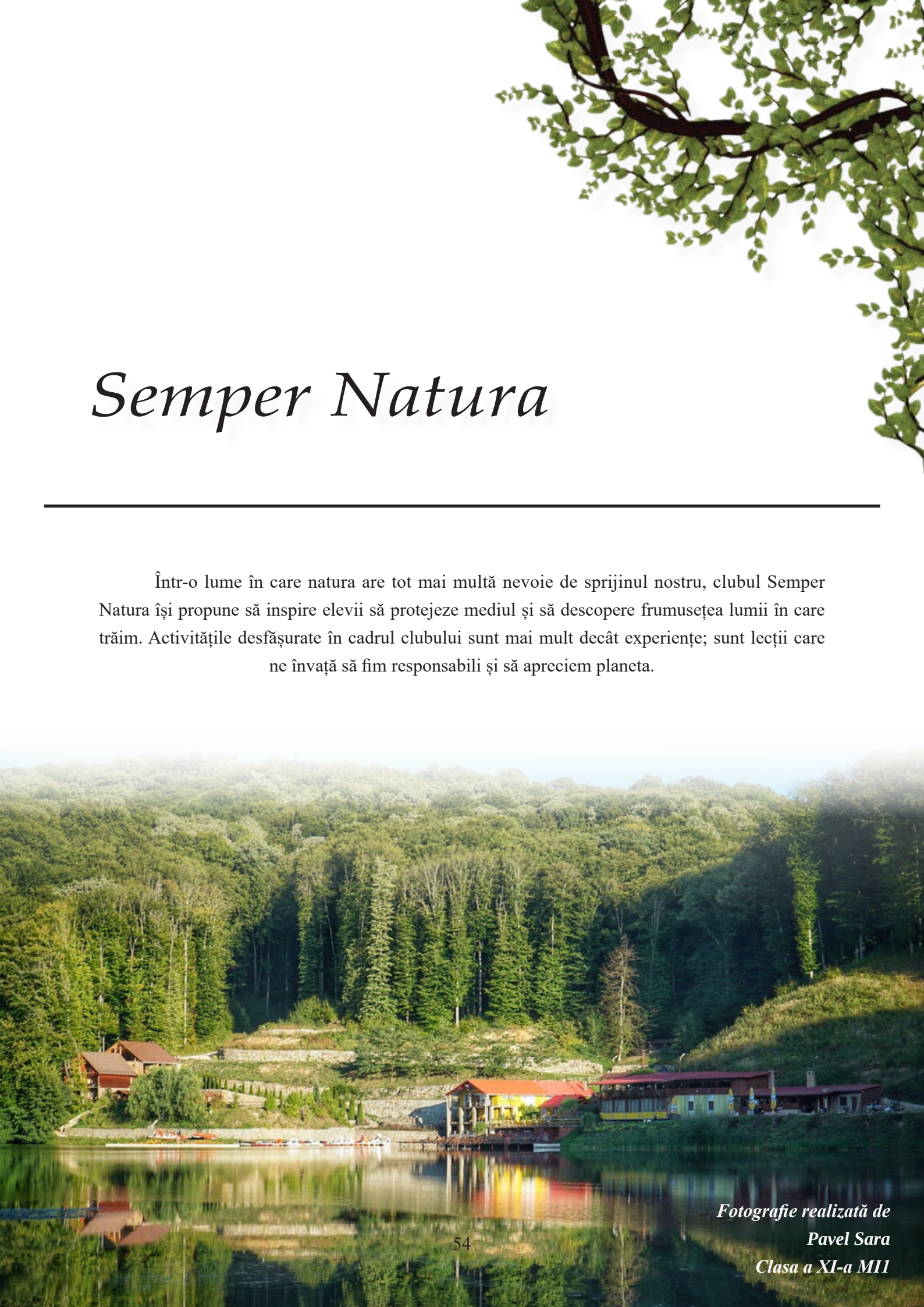
Gândire critică și deducție logică: Majoritatea oamenilor, deși nu conștientizează, își exprimă opinia vag, incoerent sau incomplet. Prezintă doar premisa, ceea ce vor să demonstreze, alături de una sau două explicații. Din această cauză, mesajul lor nu ajunge complet la public și sunt ușor de contracarat. Dezbaterile te fac conștient de această problemă și te învață să creezi argumente complexe, cu zece sau mai multe lanțuri logice. Este util atât în susținerea opiniilor, cât și ca exercițiu de gândire, fiindcă te obișnuiești să privești în profunzime, ceea ce duce la formarea unei abilități de rezolvare a problemelor.

Expresivitatea și vorbitul în public: Orice ar alege să facă în viață, fiecare om va trebui să țină măcar o dată un discurs. Totuși, celor mai mulți le e teamă de acest moment și se pierd atunci când trebuie să vorbească. Făcând dezbateri, reușești să scapi de teama vorbitului în public și înveți, pe parcurs, să te faci auzit și să atragi atenția oamenilor astfel încât, orice ai spune, vei capta atenția întregii săli.

Socializare și muncă în echipă: Fiind un joc de echipă, dezbaterile te ajută să construiești relații strânse pe plan personal, dar, mai ales, să comunici și să colaborezi împreună cu alte persoane. Astfel, chiar și după un an, o persoană dezvoltă abilități de lucru în echipă, esențiale în multe domenii.

Dezbaterile reprezintă mai mult decât un schimb de idei; sunt un exercițiu al gândirii și, paradoxal, al acceptării. Uneori, adevărata victorie într-o dezbatere nu constă în a convinge arbitrul, ci în a învăța ceva nou, în a-ți depăși propriile limite și prejudecăți. Prin Chrome, înveți că profunzimea dezbaterii nu este doar a câștiga, ci a crește – ca individ, ca cetățean și ca participant la un dialog constant.

Semper Natura

Într-o lume în care natura are tot mai multă nevoie de sprijinul nostru, clubul Semper Natura își propune să inspire elevii să protejeze mediul și să descopere frumusețea lumii în care trăim. Activitățile desfășurate în cadrul clubului sunt mai mult decât experiențe; sunt lecții care ne învață să fim responsabili și să apreciem planeta.

CE FACEM LA SEMPER NATURA?

La întâlnirile noastre, membrii clubului se reunesc pentru a participa la activități interesante și educative. Printre acestea, se numără:

- Excursii și drumeții tematice: Descoperim locuri frumoase din natură, explorăm flora și fauna locală și învățăm să ne orientăm pe hartă. Recent, am vizitat Rezervația Paleontologică de la Rădmănești.

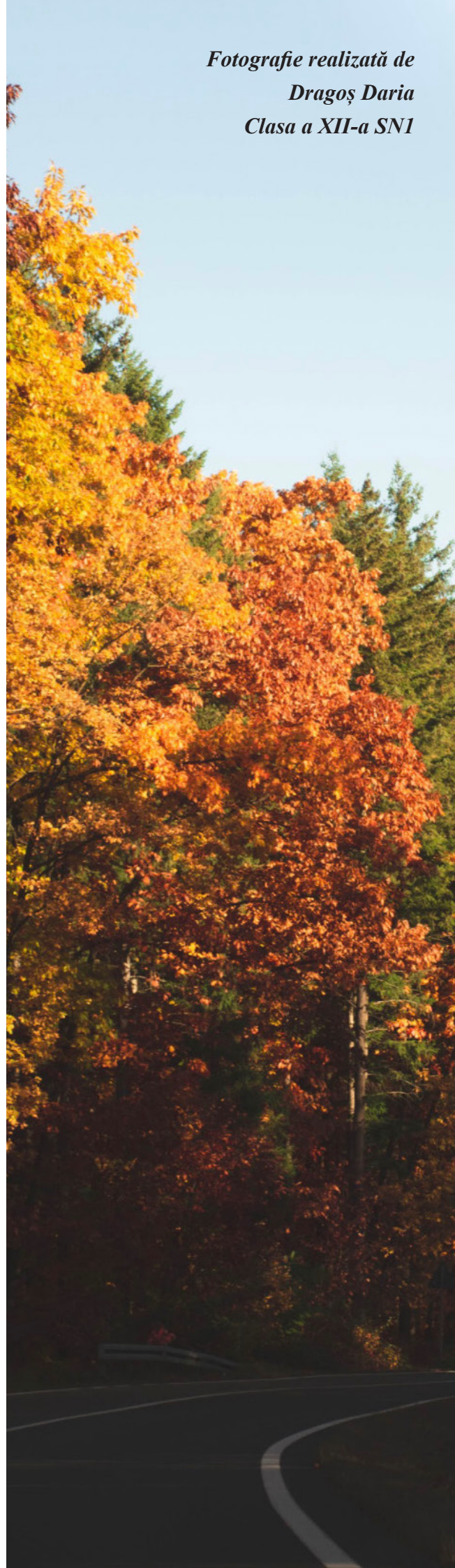
- Proiecte de ecologie: Organizăm acțiuni de plantare a copacilor, colectare a deșeurilor sau reciclare creativă. Aceste activități ne ajută să facem o schimbare concretă în comunitate.

- Concursuri: Membrii clubului au participat la diferite concursuri naționale și regionale legate de tema clubului nostru, de exemplu, ultimul la care am concurat a fost “Înapoi în Natură”.

DE CE SĂ TE ALĂTURI?

Semper Natura este mai mult decât un club – este o familie. Aici îți poți face prieteni care împărtășesc aceeași pasiune pentru natură, poți învăța lucruri noi și, cel mai important, poți contribui la un viitor mai verde. Fiecare activitate este o oportunitate de a crește, de a descoperi lumea și de a deveni un cetățean responsabil.

Dacă vrei să faci parte dintr-o echipă entuziastă și să te implici activ în protejarea naturii, te așteptăm cu brațele deschise la clubul nostru! La Semper Natura, fiecare pas mic pentru natură este un pas mare pentru viitorul nostru.

Clubul de Film *„C.D. LOGA”*

Într-o lume în care filmele ne inspiră, ne provoacă și ne ajută să visăm, Clubul de Film „C.D. Loga” oferă elevilor pasionați de cinematografie un loc unde își pot împărtăși ideile și descoperi noi perspective. Clubul nostru este mai mult decât un simplu spațiu de vizionare – este o comunitate de tineri cinefili care discută, analizează și creează.

Ce facem în cadrul întâlnirilor?

Fiecare întâlnire începe cu o dezbatere despre filmul vizionat la întâlnirea anterioară. Analizăm povestea, personajele, regia, dar și mesajele ascunse sau impactul emoțional al producției. Este fascinant să descoperim cum fiecare dintre noi percepe diferit aceleași imagini și idei.

Pe lângă discuțiile despre filmele propuse, avem și momente în care recomandăm alte producții care ne-au impresionat recent. De la clasicele cinematografiei până la cele mai noi lansări, explorăm împreună universul vast al filmului.

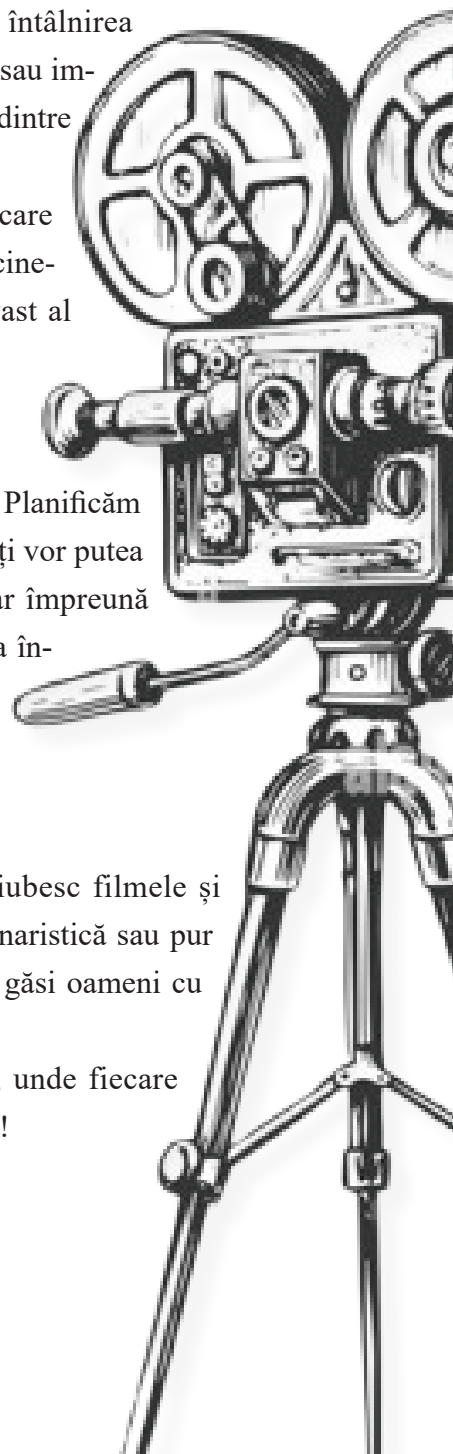
Planuri de viitor: de la spectatori la creatori

În viitor, dorim să trecem de la rolul de spectatori la cel de creatori. Planificăm organizarea unui concurs de scenarii în cadrul clubului, unde elevii talentați vor putea să-și prezinte ideile originale. Cele mai bune scenarii vor fi selectate, iar împreună vom lucra la regizarea unor scurtmetraje. Această inițiativă nu doar că va încuraja creativitatea, dar ne va ajuta să înțelegem mai bine procesul complex din spatele realizării unui film.

De ce să ni te alături?

Clubul de Film „C.D. Loga” este locul perfect pentru cei care iubesc filmele și doresc să le exploreze dincolo de ecran. Fie că ești pasionat de regie, scenaristică sau pur și simplu vrei să-ți exprimi opiniile despre filmele tale preferate, aici vei găsi oameni cu aceleași interese.

Te așteptăm să ni te alături în această călătorie cinematografică, unde fiecare întâlnire este o nouă poveste, iar fiecare membru aduce o perspectivă unică! Clubul de Film „C.D. Loga” – unde filmele prind viață!

„Minți la Loga”

Vidoni Ana, clasa a X-a SS
Cordoș Maria, clasa a X-a MI1

Podcastul „Minți la Loga” a apărut când două persoane cu aceeași idee s-au întâlnit. Teo Manton și Ana Vidoni au reușit, după o mulțime de hârtii scrise în scop „burocratic”, să își formeze o echipă care a adus la o finitudine primele episoade ale podcastului. Subiectele abordate variază de la orientare în carieră, studiile în străinătate, artă modernă și teatru, până la viața personală și experiențele liceale, fiind mereu relevante în contextul realității noastre.

Clubul „Minți la Loga” a trecut printr-o serie lungă de obstacole și încercări, pe care le-a depășit, câpătând experiență și un spirit de echipă aparte, clădit pe nopți petrecute împreună, lucrând la podcast. Sesiunile de brainstorming au ajuns să aducă în prim plan idei noi și au contopit planurile pentru episoadele publicate.

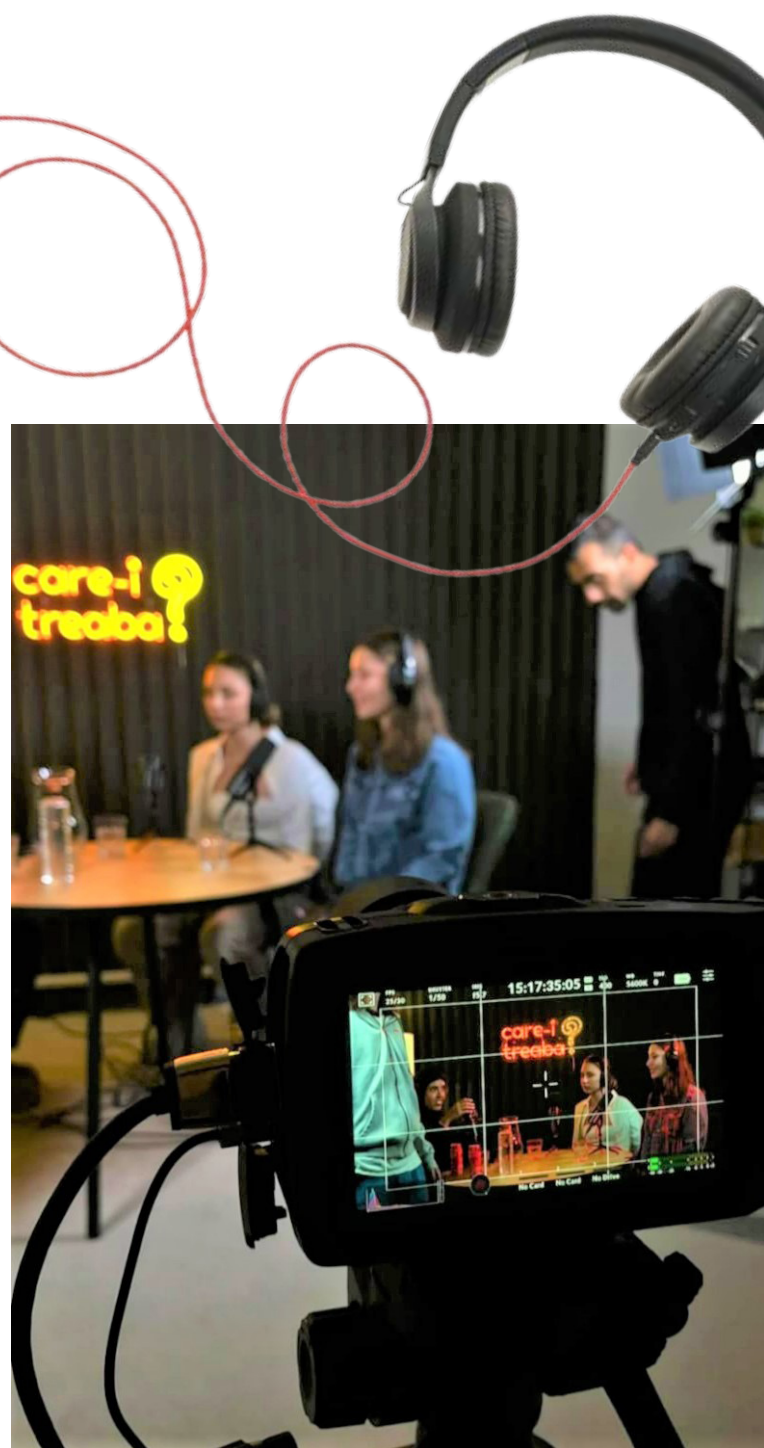

***„Vedem astfel anvergura
pe care o capătă clubul,
dar și influența în rândul
tinerilor.”***

Postările, story-urile și reel-urile de pe Instagram au oferit echipei posibilitatea de a ajunge la public și de a lăsa mici indicii legate de noile episoade. „Minți la Loga” și-a dezvoltat prezența online cu ușurință și a ajuns la un număr ridicat de urmăritori și vizualizări. Credem, astfel, că influența clubului s-a extins până în afara școlii noastre. Mai mult, clubul a avut un rol de pionierat în oraș, inspirând și alte școli să pună bazele unor podcasturi.

„Aici transformăm ideile simple în discuții pline de sens, care pot ajunge la sufletul oricui!”

Invitații echipei reprezintă pentru cei din Loga modele din generațiile trecute. Dan Ștefan, student la Science Po și fostul președinte al Consiliului Elevilor ne-a vorbit despre cum este viața de student, punând în evidență frumusețea unei facultăți multiculturale. David Secoșan, student la Cinematografie în Cluj, a pus în scenă laturile artei și ale artistului. Pentru cei din echipa de podcast, invitații aleși au o semnificație importantă în viața de elev timișorean. Clubul a ajuns să fie implicat activ în mai mult decât activitatea proprie, realizând colaborări cu cei de la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” și participând în desfășurarea Balului Bobocilor. Vedem astfel anvergura pe care o capătă clubul, dar și influența în rândul tinerilor. Fiecare membru din echipă contribuie în dezvoltarea clubului și are un rol bine definit. Ce spune echipa „Minți la Loga” despre parcursul podcastului?

„Minți la Loga” nu e doar un podcast, e un adevărat spectacol al ideilor! E genul de proiect care te provoacă să gândești, să simți și să te implici cu adevărat. E ca un loc unde mințile agere se întâlnesc să creeze ceva cu adevărat memorabil – un mix de inspirație, cunoștințe și pasiune, toate bine editate și promovate cu grijă, ținând cont de fiecare „minciună” ce poate fi spusă... Un podcast care îți arată că atunci când pui suflet, totul merge extraordinar!”

-Ilinca

„Într-o lume în care tehnologia redefinește constant modul în care învățăm și ne informăm, podcastul școlii noastre poate deveni o resursă importantă pentru elevi. Acesta nu este doar un canal de informare, ci și o platforma prin care putem explora subiecte diverse, de la educație și carieră până la teme de actualitate și povești inspirationale.”

-Ana

„Minți la Loga e ca o cafea bună, te ține atent și te face să revii de fiecare dată când apare ceva nou.”

-Tiana

„Clubul nostru este mai mult decât un loc unde înregistrăm podcasturi – este o comunitate de idei, creativitate și dialog. Aici transformăm ideile simple în discuții pline de sens, care pot ajunge la sufletul oricui!”

-Emilia

„Podcastul nostru e ca un puzzle în continuă construcție – fiecare invitat adaugă câte o piesă unică, iar diversitatea temelor face ca fiecare discuție să devină o experiență memorabilă, care dă viață și culoare rezultatului final.”

-Iris

„Cel mai tare la acest podcast apreciez colaborarea dintre departamente, procesul de creare al episoadelor fiind unul colectiv. De asemenea, apreciez această nouă provocare care mi se pare diferită de orice proiect în care m-am implicat până acum.”

-Darius

„Podcastul acesta mi se pare o oportunitate interesantă, pentru că pot să mă gândesc la idei creative și să învăț multe lucruri noi”

-Elisa

Inițiativa luată de Ana și Teo au adus în prim plan o idee revoluționară atât în școală, cât și în oraș, fetele fiind capabile să servească publicului o doză perfectă de divertisment contopit cu realitatea de a fi elev sau student. Podcastul, cu rolul său educativ, reușește totuși să abordeze subiecte cu o latură amuzantă, dar în același timp serioasă. Gazdele reușesc să manevreze discuția într-o zonă care îi face pe invitați să-și înșire experiențele personal, rămânând totuși relevante pentru public.

Pentru un club inaugurat în urmă cu 4 luni, „Minți la Loga” a atras asupra sa atât atenția potrivită, cât și un număr mare de ascultători. Influența pe care cei din echipă o imprimă asupra publicului este una pozitivă, vizând toate laturile vieții de adolescent. Subiectele abordate, de actualitate și mereu „on point”, ne ajută să vedem realități prin care toți elevii au trecut, să găsim povești asemănătoare cu ale noastre și să simțim că nu suntem singurii care au trecut prin amalgamul de întâmplări tipice liceului. Podcastul încearcă astfel să creeze pentru spectatorii săi un spațiu sigur, în care să găsească sprijinul de care au nevoie.

LOGANI pentru VIAȚĂ

*Cordoș Maria Iulia
Clasa a X-a MI1*

Într-o școală în care zgomotul de pe holuri nu încetează odată cu terminarea orelor de curs, activitățile extrașcolare acaparează liniștea. În acest cadru, spectacolul „Logani pentru viață”, o contopire de artă și știință ce tinde spre un echilibru aparte, se face auzit la început de an aproape șoptit pe holurile școlii, ca pe măsură ce se apropie castingul și repetițiile, să răsună la o intensitate tot mai mare în vâlva elevilor cu suflete mari și talente artistice senzaționale. Cele două componente ale evenimentului, expoziția de lucrări artistice și spectacolul, au avut ca scop strângerea de fonduri pentru Spitalul de Copii „Louis Țurcanu”. În total s-au adunat 7000 de euro (în jur de 35.000 de lei) care au fost folosiți pentru achiziționarea de aparatură specializată.

„Anvergura spectacolului depășește, totuși, piesa de teatru”

Colegiul Național “Constantin Diaconovici Loga”
în parteneriat cu Salvați Copiii
prezintă spectacolul caritabil

Logani
pentru
viață

**ORA
LONDREI**
de David Seko

1 iunie 2024
ora 18.00
Teatrul Național “Mihai Eminescu” Timișoara

Elevii din echipa de organizare au dat dovadă de un talent și de o determinare aparte, momentele gândite de aceștia fiind cu adevărat speciale. Elementul central al evenimentului, piesa de teatru „Ora Londrei”, semnată de David Seko și regizată alături de Mara Noemi și doamna profesor Simona Goșa, aduce în prim plan excelența cu care s-au pregătit elevii. Distribuția piesei de teatru, formată din: Miriam Bausche,

dilemei personale, discuțiile ce au loc fiind marcate de regretele și dorințele fiecăruia, personajelor fiindu-le în final oferită posibilitatea unui nou început. Ideea de coincidență bizară îi constrânge pe cei implicați să iasă din zona de confort și să-și împărtășească secretele și aspirațiile. Se observă ușor nuanțele caracterului fiecăruia, iar conflictele se nasc natural, dând impresia de profesionalism, atât în ceea ce privește regia și scenariul, cât și în interpretarea actorilor.

Maia Petrariu, Mara Munteanu, Miruna Luca, Damian Marin, Ana Tofana și Carol Stepanov, se remarcă printr-o interpretare deosebită și lipsită de gafe. Piesa în sine pune în lumină câțiva oameni care ajung să își petreacă noaptea împreună, într-un aeroport, după ce au pierdut avionul. De asemenea, se tratează problema

Scena Teatrului Național „Mihai Eminescu”, cea pe care a avut loc spectacolul, a fost umplută de tinerele talente, fără a lăsa loc pentru critici. Cu toate acestea, elevii au trecut printr-un proces lung de pregătire ce i-a adus într-un final la performanța pe care au avut-o.

Anvergura spectacolului depășește totuși piesa de teatru, extinzându-se atât în sfera muzicală, cât și în cea a dansului. Iulia Radu, Maria Paraschivoiu, Alexandra Crețu și Elena Micheș au reușit să transmită, prin dans, un întreg repertoriu de emoții și sentimente. Coregrafia, gândită de Iulia Radu, Mălina Felea și Iulia Tuleu, s-a strecurat la perfecție între dialogurile personajelor, accentuând cu ușurință ideea transmisă de partea teatrală. Elementul ce a completat ansamblul artistic a fost muzica, fiind coordonată de profesorul Otniel Truică. Formația școlii și corul a intensificat atmosfera și a umplut sufletul publicului de emoție. Membrii formației, Daniel Micula (tobe), Emanuel Micula (clape), Abel Tarko (chitară bas), Marius Măcrescu (chitară electrică), Vlad Cîrți (chitară electrică) și Vlad Cistelean (chitară electrică), au interpretat o serie de melodii ce merg mână în mână cu ideea pe care vrea spectacolul să o transmită. Corul școlii, compus din Alexandra Tămășiloiu, Marc Miskolczi, Silvana Megan, Cynthia Savin, Irina Crețescu, Maria Ușurelu, Kristine Tipold, Daria Drăghici, Amira Dobrin, Lavinia Turlea, Clarisa Panduru, Lucia Pop, Valentin Hurduzeu, Elias Bahnaru, Ștefania Luca, Otilia Fruntelată, Anabelle Frasier, Camelia Kuki, Alexandra Crețu și Nicolae Grajdeanu s-a auzit în armonie, acompaniind formația.

Conceptul vizual, aparte atât prin tema de culori, cât și prin forme a fost realizat de Maia Medinski și a lăsat mici indicii ce au creat o anumită curiozitate. Curiozitatea pentru eveniment a crescut treptat odată cu apropierea seriei spectacolului. A apărut nerăbdare, atât în rândul elevilor din organizare, cât și al spectatorilor.

„Valorile pe care le cultivă depășesc excelența școlară și performanța la olimpiade; se extind în zona cea mai sinceră.”

Scopul piesei de teatru, unul cu adevărat nobil și altruist, a condus elevii să muncească și să se exprime cât mai puternic pe scenă. S-a văzut cu ușurință faptul că în inimile loganilor stau bine înrădăcinate compasiunea și empatia; nu mulți și-ar dedica timpul pentru realizare unui eveniment de anvergura acestuia, având ca răsplată doar zâmbetele copiilor ce vor beneficia de pe urma fondurilor. Liceul a demonstrat de această dată că valorile pe care le cultivă depășesc excelența școlară și performanța la olimpiade; se extind în zona cea mai sinceră, fiind strâns legate de omenie și dărnicie. Elevii și profesorii se dedică nu numai numelui liceului de prestigiu, ci și orașului, căruia îi oferă una dintre cele mai importante posesii personale, timpul și energia lor.

Cred că spectacolul în sine a fost unul reușit; poate nu neapărat prin interpretările pur profesionale ale proaspeților artiști, căci până la urmă vorbim de niște tineri de liceu, dar atmosfera pe care au adus-o loganii în sala Teatrului Național nu se poate egala ușor. În momentul în care te ridici în picioare să aplauzi artiștii de pe scenă, care îți sunt de altfel colegi, simți că ceva crește în tine. Simți o oarecare mândrie pentru colegii tăi, pentru școala ta, sau poate pentru tine, căci ai reușit să ajungi într-un astfel de colectiv. Auzi poate și zile după cum se striga în sală „Loga! Loga! Loga!” și, deși te întrebi îngrijorat dacă nu ai nimerit într-un cult, în secret încă ți se face pielea de găină. La final, oamenii s-au ridicat toți în picioare și pentru câteva momente au uitat de viața personală și s-au lăsat duși de curențul Loga.

Așadar, spectacolul „Logani pentru viață” a fost despre mult mai mult decât talentul elevilor și performanța școlii. A fost despre mândria și arta de a fi elev la Loga, dar și despre ideea de a oferi o parte din tine celor din jur, prin muncă și timp dedicat. „Logani pentru viață” rămâne un eveniment anticipat de elevi în fiecare an.

***„Ideea de a oferi o parte din
tine celor din jur, prin
muncă și timp dedicat.”***

Brâncuși

Lăscuș Karina Cristiana
Clasa a XI-a SN2

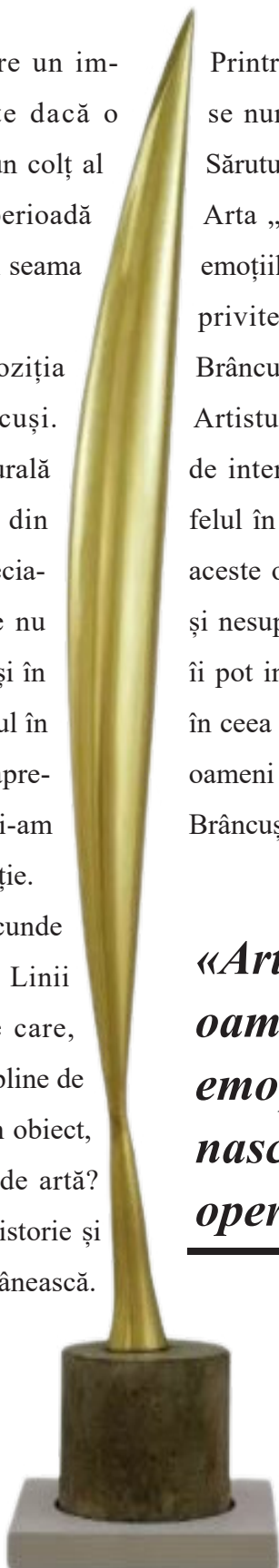
Este oare adevărat că un lucru are un impact substanțial pentru societate dacă o parte din esența sa dăinuiește într-un colț al minții oamenilor chiar și după o perioadă nedeterminată de timp, fără să îți dai seama că încă se află măcar acolo?

În urmă cu un an, am vizitat expoziția cu opere ale lui Constantin Brâncuși. Știam cine este această figură culturală nemaipomenit de importantă încă din copilărie și auzisem cât sunt de apreciate lucrările sale, cu toate că poate nu înțelegeam foarte bine de ce. Chiar și în timpul vizitei la Muzeul de Artă, locul în care a avut loc expoziția, deși am apreciat operele de artă, poate că nu mi-am dat seama de adevărata lor semnificație. Ce am remarcat? Eleganța ce se ascunde în spatele simplității acelor opere. Linii „curate” și bine definite. Obiecte care, poate, nu spun foarte multe, obiecte pline de secrete. Dar ce anume transformă un obiect, o bucată de material, într-o piesă de artă? Vorbim totuși despre o bucățică de istorie și o piesă de rezistență în cultura românească.

Printre operele pe care le-am putut admira se numără: Măiastra, Domnișoara Pogany, Sărutul.

Arta „vorbește” prin oameni, prin ideile și emoțiile care se nasc atunci când operele sunt privite. Tocmai de aceea cred că opera lui Brâncuși e atât de importantă și de atractivă. Artistul, prin lucrarea sa abstractă, lasă loc de interpretări și de percepții proprii despre felul în care cineva poate privi lumea. Astfel, aceste opere, în ciuda naturii lor atât de pure și nesupuse unei insistente intervenții umane, îi pot integra pe privitori în creația artistului, în ceea ce el dorește să transmită. Ele îi fac pe oameni să devină adevărata operă de artă a lui Brâncuși.

***«Arta „vorbește” prin
oameni, prin ideile și
emoțiile care se
nasc atunci când
operele sunt privite.»***

Am să vorbesc și despre cadrul expoziției. Un culoar lung, lumini nu foarte puternice, un spațiu simplu și lipsit de culoare. Un loc care face să dispară orice distragere, lăsând toată atenția să cadă asupra operelor. Acestea, la rândul lor, par să se integreze perfect în fundal, creând o armonie fantastică. Practic, acel cadru static, lipsit de vitalitate, lăsa arta să vorbească; eram martora unui moment în care ascultam pentru prima dată povestea vieții unui profesor de istorie care hoinărește nestingherit prin timp, fără a-i fi simțită prezența. Astfel, întocmai precum lucrările lui Brâncuși, cadrul expoziției, prin simplitatea sa, degaja eleganță și rafinament.

Care a fost starea mea în timpul vizitei? Cred că și de data aceasta, asemenea altor multe dăți în care am vizitat câte o expoziție, am fost foarte implicată într-un proces de a înțelege mesajul operelor. Cu toate acestea, știam că aceea nu era o expoziție oarecare. Mă simțeam elevată, simțeam că ceva important îmi este dezvăluit, o părticică din viața cuiva important. Mă afluam într-o stare de liniște aparte, ca și cum aș fi ajuns undeva (sau, mai bine zis, cândva) între trecut și prezent. Ca și cum aceste două perspective diferite s-ar fi intersectat atunci, acolo. Pe final, mă văd obligată să împărtășesc un ultim punct de vedere, acela fiind în legătură cu arta autohtonă. Opera lui Brâncuși a reușit să fie la mijlocul balanței între o importanță

la nivel internațional și o valoare a poporului român chiar și după atâția ani de la realizarea sa. Dar totuși, dacă stăm să privim influența curentelor venite din afară, nu putem să nu ne gândim: sunt, oare, aceste valori naționale încă atât de importante pentru noi ca popor?

Voi concluziona spunând că experiența de a vizita această expoziție nu a însemnat doar privirea unor opere de artă. A însemnat reflectarea asupra ceea ce un român cu talent și viziune a putut realiza. A însemnat o scurtă desprindere de realitate și o conectare cu idei și concepte la care, poate, nu m-aș fi gândit. Pentru că asta este, cu adevărat, arta: ceea ce ne oferă o realitate alternativă de descoperit, anume un alt colț al minții noastre pe care nu ne-am fi gândit vreodată să îl explorăm.

BETA - Bienala timișoreană de arhitectură

*Giorgiuți Aura
Clasa a XI-a MI1*

Perioada 13 septembrie - 27 octombrie a marcat desfășurarea celei de a cincea ediții a proiectului cultural BETA. Întreg spectrul evenimentelor, proiectelor, atelierelor realizate în cadrul bienalei are ca punct de divergență unul dintre stâlpii expoziției: Educație, Profesie sau Oraș.

Apartenența Bienalei timișorene de arhitectură la comunitatea LINA a facilitat răspândirea mesajului bienalei, reușind să creeze conexiunile necesare stabilirii unor relații între profesioniștii în domeniu și instituțiile relevante care împărtășesc viziunea și standardele proiectului. Bienala a prins viață mai ales datorită oamenilor devotați din cadrul Filialei Teritoriale Timiș a Ordinului Arhitecților din România.

„Interiorul Garnizoanei a fost folosit la maximul său potențial.”

Structura evenimentului este constituită din expoziția principală, „Cover me softly”, al cărei curator este Oana Stănescu și din Premiile Beta, un concurs la nivel euroregional (România-Serbia-Ungaria), care își propune promovarea unei arhitecturi de calitate, atât în ceea ce privește arhitectura rezidențială/ nerezidențială, cât și arhitectura de interior sau designul urban. Concursul include și o secție de fotografie, de text și de lucrări de licență. Toate aceste medii de creație trebuie să aducă în prim-plan viziunea personală asupra domeniului arhitecturii, abordând însă și subiectul expoziției principale, „Cover me softly”.

Fosta clădire a Comendurii Garnizoanei, considerată a fi cea mai veche clădire din Timișoara care și-a păstrat volumetria inițială, devenită în prezent scenă a manifestărilor culturale, a găzduit expoziția „Cover me softly”, ajungând ea însăși să reprezinte o componentă în jocul proceselor arhitecturale; un spațiu dependent de suma transformărilor ce îl înconjoară.

O primă instalație aparținând expoziției a putut fi observată chiar din afara Garnizoanei: o lungă fâșie de material, agățată deasupra Pieței Libertății, escalada acoperișul Garnizoanei, aflându-și celălalt capăt în curtea interioară a acesteia. Arhitecta Akane Moriyama, creatoarea acestui exponat, reușește să intervină în cadrul mediului obișnuit cu adiții de țesături, tricoturi, materiale vopsite ori imprimate, care nu doar că transformă felul în care percepem spațiul, dar reflectă și însușiri ascunse ale acestuia. În cazul particular al fâșiei de deasupra Pieței Libertății, influența factorilor precum vântul sau razele solare are un efect diferit, depinzând de localizarea porțiunii de material (în piață sau în curtea interioară a Garnizoanei).

***„Întreg organismul
orizonturilor cunoscute se
extinde, explorându-se pe
sine, dintr-o exterioritate
nebănuită.”***

Interiorul Garnizoanei a fost folosit la maximumul său potențial. Parterul a adăpostit zece exponate, o bibliotecă, un bar, un club și a făcut posibil accesul în curtea interioară; etajul Garnizoanei a reușit să adăpostească mai bine de treizeci de exponate, iar podul clădirii a putut fi accesat datorită unei platforme suspendate deasupra podelei originale.

Numărul mare al instalațiilor și al artiștilor, în pofida diversității tematice (schimbarea climatică, industria textilă, egalitatea de gen, drepturile minorităților sexuale, statutul de cetățean activ în comunitate, trecutul ca traumă sau nostalgie, toleranța, conștiința de clasă, tradiția, mass-media, dezinformarea, originalitatea) are ca substrat comun și liant tema ce stă la baza integrării acestor exponate sub titlul „Cover me softly”. BETA, aducând laolaltă arhitecți, designeri, muzicieni, scriitori, regizori, fotografi, activiști, semnalează și atrage atenția asupra complexității spațiilor locuite. La nivelul domeniilor în care interdisciplinaritatea conferă adâncime subiectului tratat, obiectul de studiu odată văzut ca un produs al straturilor ce se învelesc reciproc, poate realiza o mai bună identificare a spațiilor noi; a geografiilor particulare apărute în eroziunile fostelor individualități. Tocmai prin conectarea acelor părți ce, în aparență, sunt incompatibile, se creează ceva nou, se produce un pas către viitor, iar întreg organismul orizonturilor cunoscute se extinde, explorându-se pe sine, dintr-o exterioritate nebănuită.

Înțelegerea noțiunii de „cover” este esențială înțelegerii scopului BETA. În acest sens, colaborarea dintre BETA și Cinema Timiș și-a propus o explorare a acestei noțiuni, de această dată, prin intermediul cinematografiei. Programul prezentat a cuprins trei seri de proiecții în binom (originalele și apoi filmele inspirate după acestea). Aceste filme nu susțin imitația sau furtul în artă, ci sunt dovezi ale unui transfer natural de cunoștințe, de idei, de interacțiuni între creator și creat, care duc, inevitabil, la extinderea domeniului artistic.

Reîntorcându-ne la clădirea aleasă pentru a găzdui bienala, Garnizoana, o putem vedea acum ca pe un produs al reacoperirilor; ca rezultat al sedimentării continue a spațiului. Separând bucată cu bucată elementele individuale ce compun întregul arhitectural al clădirii, putem înțelege complexitatea mediului construit și necesitatea fiecărui factor socio-cultural ce a luat parte la construirea formelor prezentului.

În cadrul BETA, arhitectura este vie și surprinsă în plină acțiune.

FORMELE PREZENȚULUI

fotografie realizată de
Căpățînă Bianca
Clasa a XI-a MI1

Olimpiade și concursuri școlare

Anul școlar 2023-2024, etapa națională

Materii socio-umane

Concursul Național Interdisciplinar de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”

Negriloiu Gloria, clasa a V-a A, Mențiune, prof. Spineanu Claudia-Ileana

Olimpiada Națională de Lingvistică „Solomon Marcus”

Molnar Matei, clasa a V-a A, Mențiune, prof. Spineanu Claudia-Ileana

Mateșescu-Pășcalău Andrei Bogdan, clasa a VII-a B, Premiul II, prof. Spineanu Claudia-Ileana

Olimpiada Națională „Cultură și Spiritualitate Românească”

Lăscuș Karina Cristiana, clasa a X-a SN2, prof. Florei Alina-Simona

Concursul Național „Public Speaking”

Stepanov Carol-Petru, clasa a XI-a MI1, Premiul II, prof. Contrea Delia-Alina

Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”

Velcean Robert, clasa a VI-a A, Mențiune, prof. Bunoiu Liliana

Mateșescu-Pășcalău Bogdan Andrei, clasa a VII-a B, Premiul I, prof. Bunoiu Liliana

Concursul Național „Comunicări științifice ale elevilor la disciplina geografie”

Hârceagă Emilia, clasa a XI-a SS, Mențiune, prof. Ancuța Cosmin

Vela Maria, clasa a XI-a SS, Premiul I, prof. Ancuța Cosmin

Concursul Național „Comunicări științifice ale elevilor la disciplina istorie”

Ghimiș-Roateș Răzvan, clasa a XII-a MI2, Premiul II, prof. Ploeanu Georgeta

Olimpiada Națională a Sportului Școlar

Hoancă Alexia-Ioana, clasa a XI-a SN2, Mențiune, prof. Samfirescu Isabela

Materii reale

Olimpiada Națională de Matematică

Molnar Matei, clasa a V-a A, Mențiune specială, prof. Filimon Daniela-Adriana
Ancuti Antonia-Sofia, clasa a VI-a A, Medalie de bronz, prof. Filimon Daniela-Adriana
Ciocârlie Filip, clasa a VI-a A, Premiul I, prof. Filimon Daniela-Adriana
Petrișor Ioana-Daria, clasa a VII-a B, Medalie de bronz, prof. Filimon Daniela-Adriana
Orosz Federica, clasa a IX-a MI1, Medalie de argint, prof. Neamțu Mihai-Ștefan
Orosz Francesca, clasa a IX-a MI1, Medalie de argint, prof. Neamțu Mihai-Ștefan
Cârjea Ana Gabriela, clasa a XII-a MI2, Medalie de bronz, prof. Nemeș Ioan Adrian
Spineanu Rareș Constantin, clasa a XII-a MI2, Medalie de argint, prof. Nemeș Ioan Adrian

Olimpiada Națională de Fizică

Chira Jurj Miruna, clasa a VIII-a A, Medalie de bronz, prof. Agafiței Monica Mihaela

Concursul Național de Fizică „PHI”

Chira Jurj Miruna, clasa a VIII-a A, Premiul II, prof. Agafiței Monica-Mihaela
Dogaru Alexandru, clasa a VIII-a A, Premiul III, prof. Agafiței Monica-Mihaela

Concursul Național de Fizică „Constantin Sălceanu”

Sav Sergiu, clasa a XII-a, Mențiune, prof. Agafiței Monica Mihaela

Olimpiada Națională de Chimie

Mateșescu-Pașcalău Andrei Bogdan, clasa a VII-a B, Mențiune, prof. Sporea Nadia
Bolborea Daria Alexandra, clasa a IX-a SN1, Mențiune specială, prof. Popescu Bianca
Ionescu Raluca Teodora, clasa a XI-a MI2, Mențiune specială, prof. Hittner Ana-Roza

Concursul Național de Chimie „Lazăr Edeleanu”

Bolborea Daria Alexandra, clasa a IX-a SN1, Premiul II, prof. Popescu Bianca
Orosz Francesca, clasa a IX-a MI1, Mențiune, prof. Sporea Nadia

Olimpiada Națională de Biologie

Vărzaru Anca Maria, clasa a X-a SN1, Mențiune, prof. Nemeș Adela

Olimpiada Națională de Informatică „OSEPI”

Dogaru Alexandru, clasa a VIII-a A, Medalie de bronz, prof. Boar Renata-Graziela/ Rușeț Ovidiu

Olimpiada Națională de Informatică

Barna Andrei, clasa a V-a B, Medalie de bronz, prof. Boar Renata-Graziela
Drăghici Mihai, clasa a V-a B, Medalie de bronz, prof. Boar Renata-Graziela
Dogaru Alexandru, clasa a VIII-a A, Medalie de argint, prof. Rușeț Ovidiu
Georgescu David, clasa a IX-a MI1, Mențiune, prof. Boar Renata-Graziela/ Țerovan Diana
Georgescu David, clasa IX-a MI1, Medalie de argint, prof. Boar Renata-Graziela/ Țerovan Diana

Olimpiada Națională de Creativitate Științifică

Muntoiu Vlad Ioan, clasa a VI-a A, Mențiune, prof. Boar Renata-Graziela
Vlad Tudor Andrei, clasa a VI-a A, Mențiune, prof. Boar Renata-Graziela

De vorbă în spirit logan

10

&

A

*Realizat de eleva
Aida Skeja din clasa
a VIII-a A*

Interviu cu binecunoscutul artist Dan Bittman – solistul trupei HOLOGRAF

Aida Skeja: Bună Dan, îți mulțumesc că ai acceptat să-mi acorzi un interviu pentru revista școlii mele. Recunosc că sunt emoționată acum, în prezența ta, dar totodată sunt nerăbdătoare să aflu câteva lucruri neștiute de admiratorii tăi din vremea când erai elev, așa ca noi acum. Pentru început aș vrea să știu dacă ți-a plăcut la școală? Cum erai ca elev? Luai note bune?

Dan Bittman: Bună Aida, mă bucur să te revăd! Da, mi-a plăcut la școală, dar am fost un elev mediu, nu am fost premiant. Bineînțeles, nu am fost nici repetent, hai să fim serioși... Luam note bune la materiile care îmi plăceau...

Aida Skeja: Care au fost materiile tale preferate?

Dan Bittman: Ai să râzi, dar... nu muzica! Am cântat în corul școlii și eram un fel de bas-bariton. Eu am făcut școala germană, aveam o profesoara de muzică, doamna Vegan. Dânsa m-a înscris în corul școlii și cântam acolo la grămadă cu colegii; nu eram eu o mare vedetă din timpul școlii, numai că încet-încet, împreună cu un amic de-al meu care avea o trupă și care era idolul fetelor și al colegelor de atunci, Bern Ambrozi, mi-am dat seama că muzica înseamnă ceva mai mult și am început să mă îndrept și să mă uit mai mult spre muzică. Eu am fost coleg și cu un actor celebru, era cu trei ani mai mare decât mine, cu siguranță ai auzit de el: Claudiu Bleonț. Era absolut fabulos! Atunci m-am orientat puțin, mi-am dat seama ce frumos este să fii actor și ce frumoasă este muzica și așa mai departe. Dar, până la urmă, am urmat o facultate tehnică și asta a fost!

Aida Skeja: Care era relația cu colegii? Erați un grup de prieteni? Mai ții legătura cu ei?

Dan Bittman: Da, mai țin legătura cu marea majoritate a colegilor. Am avut niște colegi faini. Unii au reușit în business. Colegul meu de bancă, în prezent, e multimilionar. Cred că voi scrieți la școală chiar pe caietele făcute de el de la RTC sau cumpărați cărți fabricate de el de la Diverta. Unii dintre ei s-au realizat ca medici, alții ingineri. Am fost o generație bună luată așa, per ansamblu. Și ținem legătura, cel puțin o dată la cinci ani ne vedem.

Aida Skeja: În final, aș vrea să ne povestești, dacă se poate, o amintire amuzantă din timpul școlii.

Dan Bittman: Am o mulțime, dar nu vreau să vă dau idei. Dar, totuși, vă povestesc că la noi vara erau bătaii cu pungi umplute cu apă. Oare acum se mai practică așa ceva? Țin minte că distracția mare era că noi aveam clasa la etajul al doilea și umpleam pungi cu apă și le aruncam jos. Pentru noi asta era distracția cea mai mare. Uneori nu scăpam nepedepsiți, așa că, încă o dată vă spun: să nu faceți asta!

Aida Skeja: Mulțumesc mult ca ți-ai făcut timp să-mi acorzi acest interviu...a fost o bucurie să te am așa aproape și să primesc un autograf cu dedicație pentru Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara.

Dan Bittman: Cu mult drag. Și mult succes!

Q

&

A

Why did you choose to study abroad? Did you have any doubts regarding this decision?

I chose to study abroad because I thought it would be a really neat opportunity to go and see the world before college. Where I'm from, a lot of students usually tend to take a gap year between high school and college if they want to go travel and because of the career I registered in, that wasn't necessarily something I could do. I thought that this would be a great opportunity for me to travel and immerse myself in a totally different culture.

Did you feel welcomed into our country? Were there any prejudices that people had towards you?

I felt very welcome. At the moment, I can't really think of any prejudices, but I have encountered some people that have chosen to not talk to me because I only know English.

What was the biggest challenge that you had to face while adjusting to this country?

Not feeling awkward when I don't understand

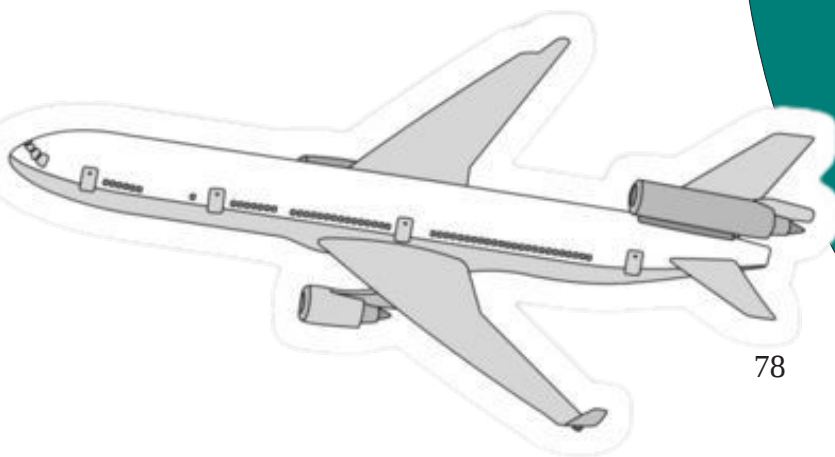
*Interviu cu
Herzer Madelyn*

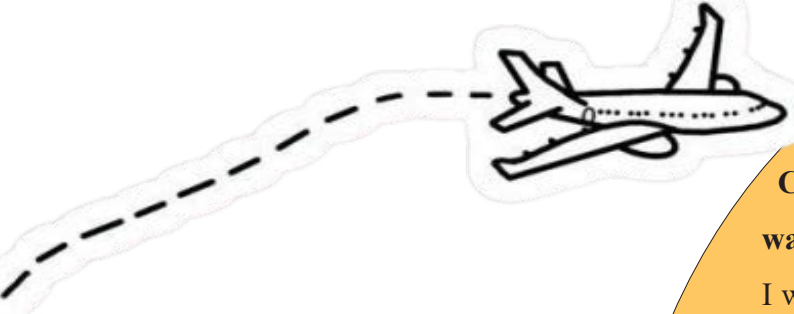
*realizat de
Semen Victoria Andrada
clasa a XI-a SN2*

what people are saying and navigating the tram system. My first week of using it, I was very lost and I actually was very late to school on one of the days.

What do you think is more important: the journey, the destination or the company? Why?

I would say the journey because it is dependent on your choices. If you have the ability to keep a good and open mindset, to keep your head high when things aren't going so well and to be vulnerable enough to reach out to people when you're struggling, then I think the journey won't hurt as much. I think it determines what kind of company you keep, that has been something I have noticed.

Can you give some advice for other people that want to study abroad?

I would say do it, even if you're a little hesitant, it is a lot better than you think it will be. Granted, the first few months are rocky because you are still adjusting to everything, but it is worth it, in the end. It's a once in a lifetime opportunity, you're never going to be able to do something like this ever again, especially if it is for a whole year. Also, always say yes, even if you're not 100% sure you want to do it. It is better to say yes and in the moment think to yourself "Oh, this is kind of fun, I'm glad I'm doing this". Part of the journey of being on exchanges is trying new things, new foods, experiencing new cultures and learning a new language.

If you could take something with you from Romania back home, what would it be?

Probably your green trees. In my city, we have palm trees, but we don't really have a lot of parks that have a lot of green area. You guys have trees that are big, green and leafy and in the fall they change colours. My trees at home do not change colors.

Lastly, would you recommend this experience to other people?

Yes, but only if you're up for it. It's not something that you can say "Oh, I have to do this". You have to definitely have that drive from yourself. If it's not coming from you, then you are going to be miserable. It's not something your parents can sign up for and be like "Oh, be on the exchange", that won't go very well.

***Interviu cu Urdeș Andrei-Justin
realizat de Semen Victoria Andrada,
clasa a XI-a SN2***

De ce ai decis să studiezi în străinătate?

Am vrut de când eram în România să studiez în străinătate. Am ales să vin aici, pentru că aş vrea să rămân în Europa după ce termin facultatea şi e mai ieftin decât SUA.

Dacă ai putea să iei ceva cu tine din România, ce ai lua?

Mi-aş lua cei mai buni prieteni, aş vrea să locuiesc pe acelaşi coridor cu ei şi desigur, vremea.

Când ai mers pentru prima dată în SUA te-ai simţit binevenit? Au avut oamenii anumite prejudecăţi sau stereotipuri faţă de tine? Dar în UK?

N-am avut niciodată probleme, să mă discrimineze cineva. Nu se pune problema.

Care a fost cel mai mare obstacol de care a trebuit să treci când ai mers în SUA?

Să mă schimb ca persoană şi să mă integrez. Poate că ar fi fost un obstacol şi dacă rămâneam în România pentru că tot aceeaşi persoană eram. M-a prins şi la vârsta asta în care te formezi, la 14-16 ani începi să vrei să vezi ce o să faci cu viaţa ta.

Cum crezi că te-a schimbat această experienţă?

În opinia mea, aş zice că experienţa m-a făcut o persoană mai înţelegătoare, mai prietenoasă, mai dispusă să sacrifice. Îi iau mai mult în considerare pe oamenii de lângă mine. M-a făcut o persoană mai bună.

Experiența ta din străinătate de până acum a atins așteptările tale?

Când am plecat în America, nu aveam nicio așteptare. Am plecat super din scurt și pe neașteptate, deci nu am avut nicio așteptare despre experiența mea în America. Experiența de la Oxford a fost până acum, deși sunt aici de doar 5 săptămâni, cu siguranță foarte plăcută și mi-a atins așteptările, poate chiar le-a depășit. Mă așteptam la multă muncă, dar mă așteptam și la multă plictiseală, însă nu e cazul. Ce mă încântă la mulți dintre colegii mei e că dacă i-ai vedea pe stradă, n-ai zice că sunt studenți la Oxford. Nu sunt deloc aroanți deloc.

Care consideri că este cel mai important lucru: călătoria, destinația sau oamenii de lângă tine? De ce?

Dacă m-ai fi întrebat asta acum 2-3 ani, cu siguranță aș fi spus destinația, fără absolut niciun dubiu sau întrebare. Dacă m-ai fi întrebat asta când eram în România, ți-aș fi spus că nu mă interesează compania și călătoria, că vreau să ajung la destinație,

indiferent de câți oameni sacrific sau rănesc. Fie că am evoluat ca persoană, fiindcă m-am mutat sau pur și simplu am crescut, aș spune totuși că dacă vrei să mergi departe ai nevoie de companie bună, dacă vrei să mergi mai repede, mai bine mergi singur.

Recomanzi această experiență de a trăi și studia în străinătate altor persoane?

Recomand tuturor românilor, de la cei mai buni elevi până la cei care se chinuie. Înțeleg că nu e posibil pentru aproape toată lumea, dar măcar un efort să fie făcut.

Care sunt niște factori pe care persoanele interesate de studiul în străinătate ar trebui să îi ia în considerare?

Pe lângă chestiile de bază când vine vorba de studiul în străinătate, să fie respectuoși față de cultură și de țară. Nu fi egoist, arogant când mergi în străinătate. Încearcă să te integrezi în grupuri de oameni de acolo. De exemplu, cea mai mare greșeală ar fi să te duci la Oxford și să-i cauți instant pe ceilalți români. Adică și eu sunt în societatea de români la Oxford, dar am prieteni care sunt din diferite grupuri. Nu te uita în jur căutând oameni care seamănă foarte mult cu tine, indiferent că sunt români sau nu. Extinde-ți orizonturile, încearcă lucruri noi, înscrie-te la sporturi, societăți, împrietenește-te cu oameni diferiți și încearcă să îmbrățișezi cultura locului.

Colectivul de redacție

Tehnoredactare:

Coordonator: Redactor-șef Jurcan Raul Mihai – clasa a XII-a MI2
Coordonator : Redactor-șef Prihor Crainic Maria Valeria – clasa a XII-a SN2
Giorgiuți Aura – clasa a XI-a MI1
Mirică Giulia – clasa a IX-a SS
Simiuc Beatrice – clasa a X-a MI2
Velemirov Mihaela – clasa a X-a SS

Prelucrare și editare articole:

Coordonator: Voicu Alessia – clasa a XII-a MI2
Dragavei Silvana – clasa a XII-a SN1
Drăgan Daria – clasa a XII-a SN2
Furcă Andrada – clasa a X-a SN1
Lump Alexandra Maria – clasa a XII-a MI2
Țeculescu Alessia Georgia – clasa a X-a MI1
Țeghiu Bogdan – clasa a XI-a MI1

Grafică:

Coordonator: Cora Mara Andreea – clasa a XII-a SN1
Design copertă: Mănăilă Iulia – clasa a XI-a F
Design coperte interioare: Giorgiuți Aura – clasa a XI-a MI

Marketing:

Coordonator: Semen Victoria Andrada – clasa a XI-a SN2
Redactor: Cordoș Maria Iulia – clasa a X-a MI1
Grafician: Lungu Alexandra – clasa a IX-a SN1

Suport tehnic:

Albu Alesia Lara – clasa a XII-a MI2

Colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct prof. Stoia Simona Laura
Prof. Milin Tihomir
Prof. dr. Costea Corina-Lucia
Prof. Crașovan Ileana
Prof. dr. Scurtulescu Sorin-Cosmin
Prof. Rușeț Ovidiu
Prof. Boar Renata Graziela
Informatician Inășel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. dr. Spineanu Claudia-Ileana

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN III/ Nr. 1/ 2024-2025
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

